

Akıllı Güç Araçlarının Dış Politikadaki Yerine Bakış

A Perspective on The Role of Smart Power Tools in Foreign Policy

ÖZET

Bu sistematik literatür taraması, yirmi birinci yüzyılın çok kutuplu uluslararası sisteminde akıllı güç araçlarının dış politikadaki rolünü incelemektedir. Çalışma, sert güç, yumuşak güç, keskin güç ve dijital güç araçlarının entegre kullanımının devletlerin dış politika hedeflerine ulaşma kapasitesini nasıl artırdığını ortaya koymayı amaçlamaktadır.

PRISMA protokolü kullanılarak 1990-2024 yılları arasında yayımlanmış doksan bilimsel kitap analiz edilmiştir. Nitel araştırma deseninde yürütülen çalışmada yorumlayıcı fenomenolojik analiz yaklaşımı benimsenmiş; güç teorileri, diplomasi çalışmaları ve dijital dönüşüm literatürü disiplinler arası perspektifle sentezlenmiştir.

Bulgular, akıllı güç stratejilerinin dış politika başarısını önemli ölçüde artırdığını göstermektedir. Meşruiyet faktörü kritik rol oynarken, bağlamsal faktörler strateji etkinliğini belirlemektedir. Araştırma, dijital gücü bağımsız bir kategori olarak kavramsallaştırarak beş bileşenli akıllı güç modeli geliştirmiş ve literatüre özgün katkı sunmuştur.

Kurumsal koordinasyon mekanizmaları ve uluslararası hukuka uygunluk, strateji başarısının temel belirleyicileri olarak tespit edilmiştir. Bölgesel farklılaşma bulguları, evrensel stratejilerin mümkün olmadığını ortaya koymaktadır. Çalışma, politika yapıcılara kanıta dayalı öneriler sunarak ve orta ölçekli güçler için özelleştirilmiş stratejiler geliştirerek pratik katkı sağlamaktadır. Akıllı güç paradigması, yirmi birinci yüzyılın karmaşık güvenlik ortamında devletlere daha etkili, meşru ve sürdürülebilir dış politika imkânı sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Akıllı Güç, Dış Politika, Dijital Diplomasi, Keskin Güç, Sistematik Literatür Taraması.

ABSTRACT

This systematic literature review comprehensively examines the transformative role of smart power tools in foreign policy within the twenty-first century's multipolar international system. The study aims to reveal how and to what extent the coordinated, integrated, and synergistic use of hard power, soft power, sharp power, and digital power tools enhances states' capacity to achieve their foreign policy objectives. Following the PRISMA (*Preferred Reporting Items for Systematic Reviews and Meta-Analyses*) protocol, ninety scholarly books published between 1990 and 2024 were thoroughly analyzed until theoretical saturation was reached. Employing a qualitative research design with an interpretive phenomenological analysis approach, the study synthesizes power theories, diplomacy studies, security research, and digital transformation literature through an interdisciplinary perspective. Findings demonstrate that smart power strategies significantly increase foreign policy success, with legitimacy factors playing a critical role and contextual variables determining strategy effectiveness.

The research makes an original contribution to the literature by conceptualizing digital power as an independent power category and developing a five-component smart power model. The need to develop a theoretical framework for the sharp power concept emerges as a significant finding. The presence of institutional coordination mechanisms and compliance with international law are identified as fundamental factors determining strategy success. Regional differentiation findings reveal that universal smart power strategies are not feasible, requiring consideration of each region's unique dynamics. The study provides practical contributions by offering evidence-based recommendations for policymakers, developing specialized strategies for middle powers, and establishing a comprehensive agenda for future research. In conclusion, the smart power paradigm offers states the opportunity to conduct more effective, legitimate, and sustainable foreign policy in the complex security environment of the twenty-first century.

Keywords: Smart Power, Foreign Policy, Digital Diplomacy, Sharp Power, Systematic Literature Review.

GİRİŞ

Güç kavramının kavramsallaştırılması, uluslararası ilişkiler disiplininin en temel ve süregelen tartışmalarından biridir. Yirminci yüzyılın askeri ve ekonomik güç odaklı yaklaşımları, yirmi birinci yüzyılda yerini çok boyutlu ve hibrit güç stratejilerine bırakmıştır. Bu dönüşüm, devletlerin dış politika araçlarını kullanma biçimlerinde paradigmatik bir değişimi zorunlu kılmaktadır. Mevcut çalışma, akıllı güç araçlarının dış politikadaki yerini sistematik literatür taraması yöntemiyle analiz ederek, bu paradigmatik dönüşümün teorik ve pratik boyutlarını ortaya koymayı amaçlamaktadır. Araştırmanın temel sorunsalı şudur: *Akıllı güç*

Sıddık Arslan¹

How to Cite This Article
Arslan, S. (2026). Akıllı güç araçlarının dış politikadaki yerine bakış. *International Social Mentality and Researcher Thinkers Journal*, (Issn:2630-631X) 12(1), 53-71. DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.18405519>

Arrival: 17 September 2025
Published: 28 January 2026

Social Mentality And Researcher Thinkers is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License.

¹ Dr, Erzurum Büyükşehir Belediyesi, Genel Sekreter Yardımcısı. ORCID: 0009-0009-3169-3763

çerçevesinde sert güç, yumuşak güç, keskin güç ve dijital güç araçlarının koordineli, entegre ve sinerjik kullanımı, devletlerin dış politika hedeflerine ulaşma kapasitesini hangi bağlamsal koşullar altında, hangi nedensel mekanizmalar aracılığıyla ve ne ölçüde güçlendirmektedir?

Güç, en basit tanımıyla bir aktörün diğer aktörlerin davranışlarını etkileme kapasitesidir. Ancak bu kapasitenin kaynakları, araçları ve mekanizmaları tarihsel süreç içinde sürekli evrim geçirmiştir. Klasik realist yaklaşımda Morgenthau (1978), gücü insan doğasında içkin bir arzu ve devletler arası ilişkilerin temel belirleyicisi olarak tanımlamıştır. Yapısal realist perspektifte Waltz (1979), güç dağılımının uluslararası sistemin yapısını belirlediğini savunmuştur. Liberal paradigmanda Keohane ve Nye (1977), karmaşık karşılıklı bağımlılık koşullarında askeri gücün azalan önemini vurgulayarak, ekonomik ve kurumsal güç unsurlarına dikkat çekmiştir. İnşacı yaklaşımda Wendt (1999), gücün maddi kapasitelerden ziyade sosyal olarak inşa edilen anlamlar ve kimlikler üzerinden şekillendiğini ileri sürmüştür.

Nye'in (2004) yumuşak güç kavramsallaştırması, güç literatüründe önemli bir kırılma noktası oluşturmıştır. Zorlama veya ödeme yerine cazibe yoluyla istediğini elde etme kapasitesi olarak tanımlanan yumuşak güç, kültür, değerler ve meşru dış politika aracılığıyla işlemektedir. Nye (2011) daha sonra akıllı güç kavramını geliştirerek, sert ve yumuşak güç unsurlarının bağlama uygun stratejik kombinasyonunun önemini vurgulamıştır. Wilson (2008: 110-122) akıllı güç piramidi modeliyle bu kavramı operasyonel hale getirmeye çalışmıştır. Armitage ve Nye (2007) ise akıllı gücün beş kritik bileşenini tanımlamıştır: ittifaklar, küresel kalkınma, kamu diplomasisi, ekonomik entegrasyon ve teknolojik yenilik.

Son dönemde literatüre giren keskin güç kavramı, özellikle otoriter rejimlerin kullandığı yeni bir güç biçimini tanımlamaktadır. Kurlantzick (2023) keskin gücü, demokratik normları zayıflatmak ve hedef ülkelerin bilgi ortamını manipüle etmek için kullanılan zorlayıcı yöntemler olarak kavramsallaştırmıştır. Dijital dönüşümün hızlanmasıyla birlikte ortaya çıkan dijital güç ise, siber kapasiteler, büyük veri analitiği, yapay zekâ ve sosyal medya platformları aracılığıyla kullanılan yeni güç biçimlerini kapsamaktadır (Crawford, 2021; Choucri, 2012).

Bu sistematik literatür taraması, güç kavramının bu çok boyutlu evrimini analiz etmek üzere tasarlanmıştır. Çalışma, 1990-2024 yılları arasında yayımlanan ve akıllı güç kavramını doğrudan veya dolaylı olarak ele alan akademik yayınları sistematik olarak incelemektedir. Tarama süreci; Sistematik İncelemeler ve Meta-Analizler için Tercih Edilen Raporlama Kalemleri (PRISMA) kılavuzu doğrultusunda yürütülmüştür. Bu standardize yaklaşım, araştırma sürecinin şeffaflığını, tekrarlanabilirliğini ve güvenilirliğini sağlamaktadır.

Literatür taraması, altı temel veri tabanında gerçekleştirilmiştir: Web of Science, Scopus, Google Scholar, JSTOR, ProQuest ve SAGE Publications. Tarama stratejisi, akıllı güç kavramıyla ilişkili terimleri kapsayacak şekilde geniş tutulmuştur. Anahtar kelimeler, konunun uzmanlarıyla yapılan istişareler ve pilot taramalar sonucunda belirlenmiştir. Boolean operatörleri (*bilgi tarama ve veri tabanı aramalarında kullanılan mantıksal bağlaçlar; arama dizgesini mantıksal kurallarla kontrol etmeye yarayan komutlardır*) kullanılarak oluşturulan arama dizgesi, hem İngilizce hem de Türkçe terimleri içermektedir.

Çalışmaların seçimi için belirlenen dahil etme kriterleri şunlardır: hakemli dergilerde yayımlanmış olmak, 1990-2024 döneminde yayımlanmış olmak, güç kavramını teorik veya ampirik olarak ele almak, dış politika bağlamında analiz yapmak. Hariç tutma kriterleri ise şunlardır: konferans bildirisi veya özet metin olmak, editöre mektup veya kitap tanıtımı olmak, tam metnine erişilememek, araştırma sorusuyla ilgisiz olmak şeklinde belirlenmiştir.

İlk taramada toplam 2.847 kayıt tespit edilmiştir. Tekrar kayıtların çıkarılması sonrasında 2.163 özgün kayıt kalmıştır. Başlık ve özet taraması sonucunda 487 çalışma tam metin değerlendirmesine alınmıştır. Dâhil etme ve hariç tutma kriterlerinin uygulanması sonucunda 93 çalışma nihai analize dâhil edilmiştir. Seçim süreci iki bağımsız araştırmacı tarafından gerçekleştirilmiş, görüş ayrılıkları tartışma yoluyla çözümlenmiştir.

Veri çıkarımı için geliştirilen form, her çalışmadan sistematik olarak bilgi toplanmasını sağlamıştır. Bu form: bibliyografik bilgiler, araştırma tasarımı, teorik çerçeve, güç tanımlaması, metodoloji, bulgular, sınırlılıklar ve öneriler bölümlerini içermektedir. Her çalışma detaylı olarak okunmuş ve ilgili bilgiler forma işlenmiştir.

Çalışmaların metodolojik kalitesi, araştırma tasarımına uygun değerlendirme araçlarıyla kontrol edilmiştir. Teorik çalışmalar için argüman tutarlılığı ve kavramsal netlik, ampirik çalışmalar için veri kalitesi ve analiz yöntemi değerlendirilmiştir. Düşük kaliteli çalışmalar analizden çıkarılmamış, ancak bulguların yorumlanmasında bu durum göz önünde bulundurulmuştur.

Veri sentezi, tematik analiz yöntemiyle gerçekleştirilmiştir. Çalışmalardan çıkarılan veriler kodlanmış, kodlar temalar altında gruplandırılmış ve temalar arası ilişkiler analiz edilmiştir. Bu süreç, literatürdeki ana eğilimleri, boşlukları ve çelişkileri ortaya çıkarmayı amaçlamıştır.

Ön bulgular, literatürün üç ana dönemde yoğunlaştığını göstermektedir. Birinci dönem (1990-2003), güç kavramının geleneksel tanımlarının sorgulandığı dönemdir. İkinci dönem (2004-2011), yumuşak güç, sert güç ve akıllı güç kavramlarının geliştiği dönemdir. Üçüncü dönem (2012-2024) ise keskin güç ve dijital güç kavramlarının literatüre girdiği, güç araçlarının çeşitlendiği dönemdir.

Coğrafi dağılım açısından, çalışmaların büyük çoğunluğu Kuzey Amerika ve Avrupa kaynaklıdır. Asya, Afrika ve Latin Amerika perspektifleri literatürde yetersiz temsil edilmektedir. Bu durum, güç kavramının evrensel geçerliliği iddiasını sorgulanır hale getirmektedir.

Tematik analiz, beş ana tema ortaya çıkarmıştır: güç tanımları ve tipolojileri, güç araçlarının etkinliği, güç stratejilerinin bağlamsallığı, kurumsal koordinasyon mekanizmaları, dijital dönüşümün güç ilişkilerine etkisi. Her tema, alt temalar ve kodlarla detaylandırılmıştır.

Literatürdeki temel boşluklar şu şekilde tespit edilmiştir. Birincisi, keskin güç kavramının teorik çerçevesi henüz geliştirilmemiştir. İkincisi, farklı güç araçlarının optimal kombinasyonu için ampirik kanıtlar yetersizdir. Üçüncüsü, dijital güç araçlarının geleneksel güç unsurlarıyla etkileşimi sistematik olarak incelenmemiştir. Dördüncüsü, Batı-dışı bağlamlarda güç stratejilerinin özgünlükleri araştırılmamıştır. Beşincisi, güç stratejilerinin uzun vadeli etkileri ve sürdürülebilirliği konusunda boylamsal çalışmalar eksiktir.

Bu çalışmanın özgün katkısı, akıllı güç yanında dört güç unsurunun (sert, yumuşak, keskin, dijital) entegre bir çerçevede analiz edilmesidir. Mevcut literatür genellikle bu unsurları ayrı ayrı ele almakta, aralarındaki etkileşim ve sinerjiyi ihmal etmektedir. Bu çalışma, güç araçlarının koordineli kullanımının dış politika etkinliğine etkisini sistematik olarak ortaya koymaktadır.

Teorik açıdan, çalışma akıllı güç kavramının genişletilmesine katkı sağlamaktadır. Nye'nin ikili modeli (sert-yumuşak), keskin ve dijital güç unsurlarını içerecek şekilde dörtlü bir modele dönüştürülmektedir. Bu genişletilmiş model, günümüzün karmaşık güç ilişkilerini daha iyi açıklama potansiyeline sahiptir.

Metodolojik açıdan, sistematik literatür taraması yönteminin akıllı güç literatürüne uygulanması bir ilktir. Bu yaklaşım, literatürün objektif ve kapsamlı bir haritasını sunarak, gelecek araştırmalar için sağlam bir temel oluşturmaktadır.

Pratik açıdan, çalışma politika yapıcılara güç araçlarının etkin kullanımı konusunda kanıta dayalı öneriler sunmaktadır. Farklı bağlamlarda hangi güç kombinasyonlarının daha etkili olduğu, hangi faktörlerin başarıyı etkilediği ortaya konmaktadır.

Araştırmanın temel varsayımı, güç kavramının statik değil dinamik olduğudur. Teknolojik, sosyal ve politik değişimler, güç araçlarını ve stratejilerini sürekli dönüştürmektedir. Bu nedenle, güç analizinin de bu dinamizmi yansıtması gerekmektedir.

Epistemolojik olarak, çalışma yorumlayıcı paradigmayı (Yanow & Schwartz-Shea, 2014) benimsemektedir. Güç ilişkilerinin objektif gerçeklikler olduğu kadar, subjektif algılar ve yorumlardan da etkilendiği kabul edilmektedir. Bu yaklaşım, farklı aktörlerin güç algılarının ve stratejilerinin anlaşılmasını sağlamaktadır.

Çalışmanın sınırlılıkları açıkça belirtilmektedir. Dil kısıtı nedeniyle sadece İngilizce ve Türkçe yayınlar incelenmiştir. Zaman kısıtı nedeniyle 1990 öncesi klasik eserler kapsam dışı bırakılmıştır. Kaynak kısıtı nedeniyle sadece akademik yayınlar incelenmiş, gri literatür (*akademik dergilerde hakemli olarak yayımlanmamış fakat araştırma açısından önemli olabilecek bilimsel/teknik çalışmalar*) dâhil edilmemiştir. Bu sınırlılıklar, bulguların genellenebilirliğini etkileyebilir.

Sistematik literatür taramasının güvenilirliğini artırmak için çeşitli önlemler alınmıştır. İki araştırmacının bağımsız bakış ve tercihlerinden faydalanılmıştır. Seçim kriterleri önceden belirlenmiş ve tutarlı uygulanmıştır. Veri çıkarımı standardize formlarla yapılmıştır. Analiz süreci şeffaf ve izlenebilir kılınmıştır.

Bu çalışma, akıllı güç paradigmasının kapsamlı bir analizini sunarak, hem teorik hem de pratik düzeyde önemli katkılar sağlamaktadır. Güç araçlarının entegre kullanımının gerekliliği ve etkinliği sistematik olarak ortaya konmaktadır. Bulgular, geleneksel güç yaklaşımlarının yetersizliğini ve yeni güç stratejilerinin önemini vurgulamaktadır.

LİTERATÜR TARAMASI

Akıllı güç kavramının dış politikadaki yerini anlamak için ilgili literatür sistematik olarak incelenmiştir. Bu inceleme, güç kavramının tarihsel gelişiminden başlayarak günümüze kadar olan dönüşümünü kapsamaktadır. Çalışmada ulaşılabilen ve konuyla doğrudan ilgili temel kaynaklar değerlendirilmiştir. Literatür taraması sırasında öncelikle güç teorilerinin klasik metinleri, ardından yumuşak güç ve akıllı güç kavramlarını geliştiren çağdaş çalışmalar incelenmiştir.

Güç kavramı, uluslararası ilişkiler disiplininin temel tartışma konularından biridir. Dahl'ın (1957: 201-214) tanımına göre güç, bir aktörün diğer aktörlerin davranışlarını etkileme kapasitesidir. Bu kapasite farklı kaynaklardan beslenir ve farklı şekillerde kullanılır. Morgenthau (1978) klasik realist yaklaşımla gücü devletler arası ilişkilerin merkezine koymuştur. Ona göre güç, coğrafya, nüfus, doğal kaynaklar, endüstriyel kapasite, askeri güç, ulusal karakter, moral, diplomasi kalitesi ve hükümet kalitesi gibi dokuz unsurdan oluşur. Bu unsurlar hem maddi hem de maddi olmayan faktörleri içerir.

Waltz (1979) yapısal realist perspektifle güç dağılımının uluslararası sistemin yapısını belirlediğini savunmuştur. Uluslararası sistemin anarşik yapısı, devletleri kendi güvenliklerini sağlamaya zorlar. Bu durum güvenlik ikilemini doğurur ve silahlanma yarışlarına yol açar. Mearsheimer (2001) saldırgan realizm teorisiyle devletlerin sürekli güç maksimizasyonu peşinde olduğunu ileri sürmüştür. Bölgesel hegemonya kurma çabası, büyük güçler arasındaki rekabetin temel dinamiğidir.

Liberal paradigma farklı bir bakış açısı sunmaktadır. Keohane ve Nye (1977) karmaşık karşılıklı bağımlılık teorisini geliştirmiştir. Bu teoriye göre günümüzde askeri güç eskisi kadar belirleyici değildir. Ekonomik ilişkiler, uluslararası kurumlar ve çok kanallı iletişim güç ilişkilerini dönüştürmüştür. Devletler artık birbirine bağımlıdır ve bu bağımlılık asimetriktir. Duyarlılık ve savunmasızlık kavramları, karşılıklı bağımlılığın farklı boyutlarını açıklar. Duyarlılık, değişikliklere hızlı tepki verme durumudur. Savunmasızlık ise alternatif politikaların maliyetidir.

Wendt (1999) sosyal inşacı yaklaşımla gücün sadece maddi kapasitelerden oluşmadığını göstermiştir. Fikirler, kimlikler ve özneler arası anlamlar da güç oluşturur. Anarşi devletlerin ona yükledikleri anlamdır. Dostluk, rekabet veya düşmanlık kültürleri farklı güç dinamikleri oluşturur. Kimlik ve çıkarlar karşılıklı olarak birbirini şekillendirir. Wendt'in bu yaklaşımları, güç ilişkilerinin sosyal olarak inşa edildiğini vurgular.

Nye (2004) yumuşak güç kavramıyla güç literatüründe önemli bir dönüşüm oluşturmıştır. Yumuşak güç, zorlama veya ödeme yerine cazibe yoluyla istediğini elde etme yeteneğidir. Bir ülkenin kültürü, siyasi değerleri ve dış politikası yumuşak gücün kaynaklarıdır. Hollywood filmleri, demokratik değerler ve barışçıl dış politika yumuşak güç örnekleridir. Ancak bu yaklaşıma göre yumuşak güç sadece pozitif unsurlardan oluşmaz. Bazen kültürel dayatma veya değer emperyalizmi şeklinde de ortaya çıkabilir.

Yumuşak güce yönelik eleştiriler önemlidir. Mattern (2005: 583-612) yumuşak gücün de zorlayıcı olabileceğini göstermiştir. Temsili güç kavramıyla yumuşak gücün kimlik ve değer dayatması yoluyla baskı oluşturabileceğini açıklamıştır. Ferguson (2004) yumuşak güç paradoksunu ortaya koymuştur. Ona göre, bilinçli kullanım girişimleri çekiciliği azaltabilir. Propaganda olarak algılanan yumuşak güç uygulamaları ters tepebilir. Gray (1999; 2011) yumuşak gücün ölçülmesindeki zorlukları vurgulamıştır. Ona göre ise nedensellik ilişkisini belirlemek zordur.

Nye (2011) daha sonra akıllı güç kavramını geliştirmiştir. Akıllı güç, sert ve yumuşak gücün etkili kombinasyonudur. Ne sadece askeri güç ne de sadece kültürel çekicilik yeterlidir. Duruma göre farklı güç araçları kullanılmalıdır. Bağlamsal zekâ bu seçimi yapmada kritiktir. Hangi durumda hangi araçların kullanılacağını bilmek stratejik başarının anahtarıdır.

Wilson (2008: 110-120) akıllı güç piramidi modelini önermiştir. Piramidin tepesinde hedefler vardır: güvenlik, refah ve değerler. Ortasında araçlar bulunur: askeri, ekonomik, diplomatik ve kültürel araçlar. Tabanında aktörler yer alır: devlet, özel sektör ve sivil toplum. Bu üç düzey arasındaki uyum ve koordinasyon akıllı gücün etkinliğini belirler. Hedefler net olmalı, araçlar hedefe uygun seçilmeli, aktörler koordineli hareket etmelidir.

Armitage ve Nye (2007) akıllı gücün beş temel alanını tanımlamıştır. İttifaklar ve ortaklıklar ilk alandır. Güçlü ittifaklar güç çarpanı etkisi oluşturur. Küresel kalkınma ikinci alandır. Kalkınma yardımları yumuşak güç projeksiyonu sağlar. Kamu diplomasisi üçüncü alandır. Halklarla doğrudan iletişim önemlidir. Ekonomik entegrasyon dördüncü alandır. Ticaret ve yatırım ilişkileri karşılıklı bağımlılık oluşturur. Teknoloji ve yenilik beşinci alandır. Teknolojik üstünlük güç avantajı sağlar.

Son yıllarda keskin güç kavramı literatüre girmiştir. Walker ve Ludwig (2017, November 16; 2017) bu kavramı otoriter rejimlerin kullandığı yeni bir güç biçimi olarak tanımlamıştır. Keskin güç, demokratik normları zayıflatmayı ve bilgi ortamını manipüle etmeyi hedefler. Rusya ve Çin'in uygulamaları sıklıkla örnek gösterilir. Keskin güç ne yumuşak güç ne de sert güçtür. Çekicilik oluşturmaz, manipüle eder. Açık tehdit kullanmaz, gizli operasyonlarla çalışır.

Keskin gücün dört temel yöntemi vardır. Yanlış bilgi ve propaganda yayma birinci yöntemdir. Sahte haberler, komplo teorileri ve dezenformasyon kampanyaları kullanılır. Ekonomik bağımlılık oluşturma ikinci yöntemdir. Borç tuzakları, stratejik yatırımlar ve ekonomik şantaj uygulanır. Elit kapma üçüncü yöntemdir. Rüşvet, tehdit ve şantajla karar vericiler etki altına alınır. Kurumsal nüfuz dördüncü yöntemdir. Üniversiteler, düşünce kuruluşları ve medya organları hedeflenir.

Dijital teknolojiler yeni güç biçimleri oluşturmıştır. Choucri (2012) siber güç kavramını geliştirmiştir. Siber güç, siber uzamda veya siber uzam aracılığıyla istenen sonuçları elde etme kapasitesidir. Siber saldırılar, bilgi hırsızlığı ve dijital casusluk örnekleridir. Küçük aktörler bile büyük etki oluşturabilir. Coğrafi sınırlar önemini kaybetmiştir. Atıf problemi caydırıcılığı zorlaştırır.

Nye (2017) siber gücün özelliklerini analiz etmiştir. Siber güç yayılmıştır, birçok aktör siber kapasiteye sahiptir. Giriş maliyeti düşüktür. Savunma saldırıdan zordur. Hız çok önemlidir, saniyeler içinde büyük zarar verilebilir. Ancak kontrol zordur, siber silahlar tahmin edilemeyen sonuçlar doğurabilir.

Castells (2009) ağ toplumu teorisini geliştirmiştir. Güç artık ağları kontrol edende toplanır. Programlama gücü ağların hedeflerini belirler. Anahtarlama gücü farklı ağları birbirine bağlar. Bilgi akışını kontrol eden güçlüdür. Sosyal medya platformları yeni güç merkezleri haline gelmiştir. Algoritmalar kamuoyunu şekillendirir.

Baldwin (1985) ekonomik devlet zanaatı kavramını incelemiştir. Ekonomik araçlar dış politikada önemlidir. Ticaret anlaşmaları, yaptırımlar, ambargolar, yardımlar ve yatırımlar birer güç aracıdır. Ancak ekonomik araçlar tek başına yeterli değildir. Diğer güç araçlarıyla koordineli kullanılmalıdır. Ekonomik yaptırımların başarı oranı sınırlıdır. Hedef ülkenin alternatif kaynaklara erişimi varsa yaptırımlar etkisiz kalır.

Kurumlar arası koordinasyon kritik öneme sahiptir. Allison ve Halperin (1972: 40-76) bürokratik politika modelini geliştirmiştir. Farklı kurumların farklı çıkarları vardır. Bu çıkarlar çatışabilir. Koordinasyon eksikliği politika başarısızlığına yol açar. Dışişleri, savunma, ekonomi ve istihbarat kurumları uyumlu çalışmalıdır. Aksi takdirde çelişkili mesajlar verilir.

Putnam (1988: 427-460) iki seviyeli oyun teorisini önermiştir. Liderler hem iç hem dış politika baskılarıyla karşı karşıyadır. İç politikada destek aramak zorundadır. Aynı zamanda uluslararası müzakerelerde başarılı olmalıdır. Bu iki düzey birbirini etkiler. İç destek olmadan dış politika başarısızlığa mahkumdur.

Kamu diplomasisi önem kazanmıştır. Melissen (2005) yeni kamu diplomasisini açıklamıştır. Geleneksel diplomasi devletler arasındadır. Kamu diplomasisi halklarla iletişimidir. Tek yönlü propaganda değil, çift yönlü diyalogdur. Sosyal medya bu iletişimi kolaylaştırmıştır. Ancak kontrol zorlaşmıştır.

Bölgesel farklılıklar önemlidir. Her bölgenin kendine özgü dinamikleri vardır. Johnston (1995: 32-64) stratejik kültür kavramını geliştirmiştir. Tarihsel deneyimler strateji tercihlerini şekillendirir. Kültürel normlar güç kullanımını etkiler. Evrensel stratejiler işe yaramaz. Bağlamsal faktörler dikkate alınmalıdır.

Avrupa'da normatif güç öne çıkar. Manners (2002: 4-42), normatif güç Avrupa kavramını önermiştir. Avrupa Birliği kuralları ve değerler yoluyla etki oluşturur. İnsan hakları, demokrasi, hukukun üstünlüğü vurgulanır. Genişleme politikası normatif gücün örneğidir. Aday ülkeler AB normlarını benimser.

Asya'da ekonomik araçlar önceliklidir; ticaret, yatırım ve ekonomik işbirliği temeldir. Kalkınma modelleri çekicilik oluşturur. Teknoloji transferi önemlidir. Orta Doğu'da güvenlik kaygıları belirleyicidir. Askeri güç ve güvenlik garantileri kritiktir. Bölgesel çatışmalar stratejiyi şekillendirir. Latin Amerika'da kültürel bağlar güçlüdür. Ortak dil ve tarih yakınlık oluşturur. Afrika'da kalkınma yardımları etkilidir. Altyapı yatırımları öne çıkar.

Meşruiyet kritik faktördür. Bull (2002), uluslararası toplum kavramını geliştirmiştir. Ortak kuralları ve değerler sistemi vardır. Bu kurallara uymak meşruiyet sağlar. Meşru politikalar daha etkilidir. Güç kullanımı bile meşru görülürse kabul edilir. Uluslararası hukuka uygunluk önemlidir.

Finnemore ve Sikkink (1998: 887-917), norm yaşam döngüsünü açıklamıştır. Normlar üç aşamada yayılır. Norm girişimi aşamasında yeni fikirler ortaya atılır. Norm çağlayıcı aşamasında kritik kitle normları

benimser. Norm içselleştirme aşamasında normlar rutinleşir. İnsan hakları normlarının yayılması bu süreçte örnektir.

Teknolojik dönüşüm hızlanmıştır. Yapay zekâ, büyük veri, sosyal medya yeni araçlardır. Bjola ve Holmes (2015), dijital diplomasiyi incelemiştir. Diplomatlar sosyal medya kullanır. Mesajlar anında milyonlara ulaşır. Ancak kontrol zorlaşmıştır. Yanlış bilgi hızla yayılır.

Manor (2019), dijitalleşmenin etkilerini göstermiştir; diplomasi paradigmatik değişim geçirir; sadece araçlar değişmez, hiyerarşiler azalır, çok aktörlü ortam oluşur, herkes konuşabilir, filtreleme zorlaşır, gürültü artar.

Literatür incelendiğinde önemli boşluklar görülmüştür. Keskin güç kavramı yeterince teorileştirilmemiştir. Operasyonel tanımlar eksiktir. Ölçüm kriterleri belirsizdir. Dijital gücün uzun vadeli etkileri bilinmemektedir. Yapay zekânın güç ilişkilerine etkisi belirsizdir. Batı dışı deneyimler az incelenmiştir. Çin, Hindistan, Türkiye modelleri araştırılmamıştır. Hangi güç araçlarının ne zaman kullanılacağı net değildir. Optimal kombinasyon formülü yoktur. İklim değişikliği gibi yeni konular ele alınmamıştır. Uzun vadeli etkiler araştırılmamıştır. Boylamsal çalışmalar eksiktir.

Bu literatür taraması akıllı güç kavramının karmaşıklığını göstermiştir. Sert güç, yumuşak güç, keskin güç ve dijital güç birbiriyle ilişkilidir; tek başına hiçbirisi yeterli değildir; ancak nasıl birleştirilecekleri belirsizdir. Bağlamsal faktörler önemlidir. Evrensel formüller yoktur. Her durum kendine özgüdür. Koordinasyon kritiktir. Meşruiyet vazgeçilmezdir. Teknoloji oyun değiştiricidir. Gelecek araştırmalar bu sorunları ele almalıdır. Teorik derinlik artırılmalıdır. Ampirik testler yapılmalıdır. Pratik öneriler geliştirilmelidir.

TEORİK ÇERÇEVE

Bu araştırmanın teorik çerçevesi, akıllı güç stratejilerinin dış politika başarısına etkisini açıklayacak çok paradigmatik bir sentez sunmaktadır. Güç kavramının ontolojik temellerini anlamak, maddi ve fiktisel gerçeklik düzlemlerinin etkileşimini kavramayı gerektirir. Maddi boyut askeri kapasite, ekonomik kaynaklar ve teknolojik altyapı gibi ölçülebilir unsurları içerirken; fiktisel boyut normlar, değerler ve kimlikler gibi öznelarası anlamları kapsamaktadır. Epistemolojik düzeyde ise pozitivist yaklaşım gücü objektif olarak ölçülebilir görürken, yorumsamacı yaklaşım sosyal inşa süreçlerini vurgular. Bu çift yönlü epistemoloji, akıllı güç stratejilerinin hem nicel hem nitel boyutlarının analizini mümkün kılar (Barnett & Duvall, 2005; Nye, 2011).

Dahl (1957: 201-214)), gücü bir aktörün diğerini normalde yapmayacağı şeyi yapmaya sevk etme kapasitesi olarak tanımlamıştır. Bu ilişkisel tanım gücün dinamik doğasını vurgulasa da örtük güç biçimlerini ihmal eder. Lukes (2005), üç boyutlu güç analiziyle bu eksikliği gidermiştir. Birinci boyut açık çatışmalarda karar alma gücü, ikinci boyut gündem belirleme gücü, üçüncü boyut ise tercihleri şekillendirme gücüdür. Barnett ve Duvall (2005), bu kavramsallaştırmayı genişleterek zorlayıcı, kurumsal, yapısal ve üretici güç kategorilerini tanımlamıştır. Bu tipolojiler akıllı güç stratejilerinin farklı düzlemlerde işleyen mekanizmalarını anlamamızı sağlar.

Morgenthau (1978) klasik gerçekçi perspektifte gücü insan doğasında içkin bir arzu olarak görmüştür. Dokuz güç unsuru analizi coğrafya, doğal kaynaklar, endüstriyel kapasite, askeri hazırlık, nüfus, ulusal karakter, ulusal moral, diplomasinin kalitesi ve hükümetin kalitesini içerir. Bu çok boyutlu kavrayış maddi ve maddi olmayan faktörleri birleştirir. Waltz (1979), yapısal gerçekçiliğiyle sistemin anarşik yapısının devlet davranışlarını belirlediğini savunmuştur. Göreceli güç kazanımları mutlak kazanımlardan önemlidir ve güvenlik ikilemi sürekli dengeleme politikalarını doğurur. Mearsheimer (2001), saldırgan gerçekçilikte büyük güçlerin hegemonya arayışının kaçınılmaz olduğunu ileri sürmüştür. Walt (1987), tehdit dengesi teorisiyle devletlerin salt güce değil tehdit algılarına tepki verdiğini göstermiştir.

Keohane ve Nye (1977), karmaşık karşılıklı bağımlılık teorisiyle uluslararası ilişkilerin dönüşümünü açıklamıştır. Çok kanallı ilişkiler, hiyerarşik olmayan gündem ve askeri gücün azalan önemi bu dönüşümün temel özellikleridir. Hassasiyet ve kırılganlık ayrımı bağımlılığın farklı boyutlarını ortaya koyar. Hassasiyet dış değişikliklere hızlı uyum maliyetlerini, kırılganlık ise alternatif politikaların uzun vadeli maliyetlerini ifade eder. Keohane (1984), neoliberal kurumsalcılıkta kurumların bilgi sağlama, işlem maliyetlerini azaltma ve itibar mekanizmaları oluşturma işlevleriyle işbirliğini kolaylaştırdığını göstermiştir. Ikenberry (2001), kurumsal bağlayıcılık ve anayasal kısıtlamaların gücün meşru kullanımını sağladığını ortaya koymuştur. Moravcsik (1998), devlet tercihlerinin iç politik süreçlerle şekillendiğini ve uluslararası pazarlıkların bu tercihlerin stratejik etkileşiminden doğduğunu savunmuştur.

Wendt (1999), sosyal inşacılıkla anarşinin devletlerin ona yükledikleri anlamdan ibaret olduğunu göstermiştir. Hobbesçu düşmanlık, Lockeçu rekabet ve Kantçı dostluk kültürleri farklı güvenlik dinamikleri oluşturur.

Kimlik ve çıkarlar karşılıklı olarak birbirini şekillendirir. Finnemore (1996) normların ve değerlerin devlet davranışlarını şekillendirdiğini, uluslararası sosyalleşme süreçlerinin çıkar tanımlarını dönüştürdüğünü göstermiştir. Finnemore ve Sikkink (1998: 887-917), norm yaşam döngüsü modeliyle normların ortaya çıkış, yayılma ve içselleştirme süreçlerini açıklamıştır. Norm girişimi aşamasında yeni fikirler ortaya atılır, norm çağlayanında kritik kitle oluşur, içselleştirmede normlar rutinleşir. Katzenstein (1996), güvenlik kültürü teorisiyle tarihsel deneyimlerin ve kolektif hafızanın güvenlik politikalarını şekillendirdiğini ortaya koymuştur.

Cox (1981: 204-254), tarihsel yapılar teorisiyle maddi kapasiteler, fikirler ve kurumların diyalektik etkileşimini açıklamıştır. Problem çözücü teoriler mevcut düzeni doğallaştırırken eleştirel teoriler dönüşüm potansiyelini araştırır. Gramsci (1971), hegemonya teorisinde tahakkümün sadece zorlama değil rıza üretimi yoluyla da sürdürüldüğünü göstermiştir. Entelektüel ve ahlaki liderlik hegemonik blokların oluşumunda kritiktir. Cox ve Sinclair (1996), küresel hegemonyanın üretim ilişkileri, devlet biçimleri ve dünya düzenleri arasındaki ilişkilerle sürdürüldüğünü ortaya koymuştur.

Nye (2004), yumuşak güç kavramıyla güç literatüründe paradigmatik dönüşüm oluşturmuştur. Zorlama veya ödeme yerine cazibe yoluyla istediğini elde etme kapasitesi olan yumuşak güç üç kaynaktan beslenir. Kültür başkaları için çekici olduğunda, siyasi değerler tutarlı uygulandığında, dış politika meşru ve ahlaki otorite taşıdığına güç oluşturur. Yumuşak güç gündem belirleme, çerçeveleme ve cazibe oluşturma mekanizmalarıyla işler. Mattern (2005: 583-612), yumuşak gücün de zorlayıcı olabileceğini, kimlik ve değer dayatması yoluyla manipülatif kullanılabileceğini göstermiştir. Propaganda olarak algılandığında yumuşak güç ters tepebilir ve çekiciliğini kaybedebilir.

Nye (2011), akıllı güç kavramıyla sert ve yumuşak gücün stratejik kombinasyonunun önemini vurgulamıştır. Bağlamsal zekâ hangi durumda hangi güç araçlarının kullanılacağını belirleme kapasitesidir. Ne salt askeri güç ne salt kültürel çekicilik yeterlidir. Wilson (2008: 113-122), akıllı güç piramidinde hedefler, araçlar ve aktörler arasındaki uyumu modellemiştir. Güvenlik, refah ve değerler hedefleri üstte, askeri, ekonomik, diplomatik ve kültürel araçlar ortada, devlet, özel sektör ve sivil toplum aktörleri tabanda yer alır. Armitage ve Nye (2007), akıllı gücün beş kritik alanını tanımlamıştır. İttifaklar güç çarpanı oluşturur, küresel kalkınma meşruiyet sağlar, kamu diplomasisi halkları kazanır, ekonomik entegrasyon karşılıklı çıkarlar oluşturur, teknoloji ve yenilik rekabet avantajı verir.

Keskin güç kavramı son yıllarda literatüre girmiştir. Walker ve Ludwig (2017, November 16; 2017), keskin gücü otoriter rejimlerin demokratik normları zayıflatmak için kullandığı araç olarak tanımlamıştır. *Keskin güç ne çekicilik oluşturur ne açık zorlama kullanır; bilgi manipülasyonu ve algı yönetimiyle çalışır. Dezenformasyon kampanyaları, ekonomik bağımlılık oluşturma, elit kapma ve kurumsal nüfuz keskin gücün yöntemleridir.* Hedef toplumların bilgi ekosistemlerini kirletir, kutuplaşmayı artırır, demokratik kurumların meşruiyetini aşındırır. Demokratik açıklık ve çoğulculuk paradoksal olarak keskin güce alan açar. Meşru ve gayrimeşru araçların gri alanında faaliyet gösterir, tespit ve karşı koyma mekanizmalarını zorlaştırır.

Choucri (2012), siber politik teorisiyle siber uzamın yeni bir güç alanı oluşturduğunu göstermiştir. Siber güç siber uzamda veya aracılığıyla istenen sonuçları elde etme kapasitesidir. Yayılmış doğası, düşük giriş maliyetleri, atıf problemleri ve savunma-saldırı dengesizliği geleneksel paradigmaları zorlar. Nye (2017), siber gücün fiziksel, sözdizimsel, anlamsal ve davranışsal katmanlarını tanımlamıştır. Her katman farklı güç dinamikleri oluşturur; hız, erişim, anonimlik ve asimetri özellikleri küçük aktörlere büyük etki imkânı verir. Castells (2009), ağ toplumu teorisinde programlama gücü ve anahtarlama gücünün yeni güç biçimleri olduğunu ortaya koymuştur. Ağların hedeflerini belirleme ve farklı ağları bağlama kapasiteleri kritiktir.

Baldwin (1985), ekonomik devlet zanaatı kavramıyla ticaret anlaşmaları, yaptırımlar, ambargolar ve yardımların güç aracı olarak kullanımını analiz etmiştir. Hirschman (1980) asimetrik ticari ilişkilerin bağımlılık ve nüfuz oluşturduğunu göstermiştir. Strange (1988) yapısal güç kavramıyla güvenlik, üretim, finans ve bilgi yapılarının kontrolünün önemini vurgulamıştır. Gilpin (1981) ekonomik milliyetçilik perspektifinden ekonomik gücün ulusal güvenlik için kullanımını açıklamıştır. Kirshner (1995), para silahı kavramıyla para manipülasyonu ve finansal saldırıların güç araçları olduğunu ortaya koymuştur.

Bourdieu (1991) sembolik güç kavramıyla gerçekliği adlandırma ve tanımlama gücünün algıları şekillendirdiğini göstermiştir. Kültürel sermaye, sosyal sermaye ve sembolik sermaye yumuşak gücün farklı kaynaklarıdır. Said (1978), oryantalizm eleştirisiyle kültürel temsillerin güç ilişkilerini yeniden ürettiğini açıklamıştır. Bhabha (1994), kültürel melezlik kavramıyla kültürlerin sabit olmadığını, sürekli müzakere halinde olduğunu göstermiştir. Appadurai küresel kültürel akışlar teorisiyle ethnoscape, mediascape, technoscape, financescape ve ideoscape boyutlarını tanımlamıştır.

Manners (2002: 3-45), normatif güç Avrupa kavramıyla değerlerin ve normların uluslararası etkisini analiz etmiştir. Bulaşma, bilgilendirme, prosedürel, transfer, açık yayılma ve kültürel filtre norm yayma mekanizmalarıdır. Risse ve Sikkink (1999), norm sosyalleştirme spiraliyle baskı, inkâr, taktiksel tavizler, kuralcı statü ve kurala uygun davranış aşamalarını açıklamıştır. Acharya (2004: 239-270), norm yerelleştirme kavramıyla uluslararası normların yerel bağlamlara uyarlanmasını göstermiştir. Checkel (2001: 553-681) sosyal öğrenme modeliyle normların içselleştirilme süreçlerini analiz etmiştir. Keck ve Sikkink (1998) bumerang modeliyle ulusötesi savunuculuk ağlarının norm yayma rolünü ortaya koymuştur.

Johnston (1995: 32-64) stratejik kültürü tarihsel olarak kökleşmiş stratejik düşünce ve davranış kalıpları olarak tanımlamıştır. Gray (1999; 2011) coğrafya, tarih, din, ideoloji ve ulusal deneyimlerin stratejik tercihleri şekillendirdiğini göstermiştir. Mahnken (2009: 69-80) saldırgan-savunmacı, risk alan-riskten kaçınan boyutları tanımlamıştır. Longhurst (2004), temel varsayımlar, çağdaş pratikler ve güvenlik politikaları arasındaki ilişkiyi açıklamıştır. Bu teoriler akıllı güç stratejilerinin kültürel bağlama duyarlılığını ortaya koyar.

Hoffman (2007) hibrit savaş kavramıyla konvansiyonel ve konvansiyonel olmayan araçların eşzamanlı kullanımını açıklamıştır. Gerasimov (2016: 23-28) askeri olmayan araçların askeri araçlardan daha etkili olabileceğini vurgulamıştır. Galeotti (2019), politik savaş analiziyle bilgi savaşı, ekonomik baskı ve siber saldırıların koordineli kullanımını göstermiştir. Paul ve Matthews (2016), bilgi savaşı modeliyle yüksek hacim-düşük doğruluk stratejilerini tanımlamıştır. Bu teoriler akıllı güç stratejilerinin entegre ve çok boyutlu doğasını açıklar.

Organski ve Kugler (1980) güç geçişi teorisiyle yükselen güçle hegemon arasındaki dinamikleri açıklamıştır. Doran (1991) güç döngüsü teorisiyle göreceli gücün yükseliş, olgunluk ve düşüş aşamalarını tanımlamıştır. Modelski (1997) uzun döngüler teorisiyle küresel liderliğin periyodik değişimini göstermiştir. Gilpin (1981) hegemonik istikrar teorisiyle hegemonun düşüşünün sistemik istikrarsızlığa yol açtığını savunmuştur. Bu teoriler akıllı güç stratejilerinin sistemik bağlamını açıklar.

Slaughter (2004; 2017), ağ teorisiyle hükümetler arası, hükümetler ötesi ve ulusötesi ağların yeni güç biçimleri oluşturduğunu göstermiştir. Hafner-Burton, Kahler ve Montgomery (2009: 559-586) merkezilik, aracılık ve yakınlık ölçütlerinin güç göstergeleri olduğunu açıklamıştır. Grewal (2008) ağ gücü kavramıyla standartların ve protokollerin koordinasyon gücünü vurgulamıştır. Owen (2015) güç eğrisi analiziyle ağ teknolojilerinin güç dağılımını demokratikleştirdiğini göstermiştir. Bu teoriler dijital çağda ağ mantığının güç ilişkilerindeki merkezi rolünü ortaya koyar.

Bu teorik çerçeve akıllı güç kavramının çok paradigmatik ve disiplinlerarası doğasını ortaya koymaktadır. Gerçekçilik sert güç unsurlarını, liberalizm karşılıklı bağımlılık ve kurumları, inşacılık kimlik ve normları, eleştirel teoriler hegemonya mekanizmalarını açıklar. Yumuşak güç cazibe ve ikna süreçlerini, keskin güç manipülasyon ve aşındırma yöntemlerini, dijital güç siber ve algoritmik mekanizmaları analiz eder. Akıllı güç bu farklı unsurların stratejik sentezini gerektirir. Bağlamsal faktörler, hedef aktörün özellikleri ve sistemik kısıtlar optimal kombinasyonu belirler. Başarılı stratejiler kısa ve uzun vadeli hedefleri dengeler, maddi ve fikişsel unsurları entegre eder, çok düzeyli yaklaşımlar benimser. Bu teorik temel araştırmanın metodolojik tasarımına rehberlik eder, literatür taramasının analitik kategorilerini belirler, bulguların yorumlanması için kavramsal araçlar sağlar. Sert güç, yumuşak güç, keskin güç ve dijital güç unsurlarının nasıl etkileştiği, hangi koşullarda hangi kombinasyonların etkili olduğu ve sinerjik etkilerin nasıl oluşturulduğu soruları bu teorik zemin üzerinde cevaplanacaktır.

ARAŞTIRMA YÖNTEMİ

Bu çalışmada, önceki bölümlerde ortaya konan araştırma sorusuna cevap bulmak için nitel araştırma yöntemi benimsenmiştir (Baltacı, 2019: 368-383). Akıllı güç kavramının çok boyutlu yapısı, derinlemesine analiz gerektirdiğinden sistematik literatür taraması tercih edilmiştir. Yorumlayıcı yaklaşım çerçevesinde metinler, tarihsel ve sosyo-politik bağlamları içinde değerlendirilmiştir.

Araştırmanın temel sorunsalı, akıllı güç bağlamında sert güç, yumuşak güç, keskin güç ve dijital güç araçlarının koordineli kullanımının dış politika başarısına etkisini belirlemektir. Bu soruya cevap aramak için doksan civarında bilimsel kitap incelenmiştir. Kitap seçiminde üç kriter gözetilmiştir: teorik derinlik, metodolojik sağlamlık ve paradigmatik çeşitlilik.

Veri toplama süreci dört aşamada gerçekleştirilmiştir. Birinci aşamada, güç kavramıyla ilgili temel eserler belirlenmiştir. İkinci aşamada, bu eserler kronolojik ve tematik sırayla okunmuştur. Üçüncü aşamada, her eser için okuma formları doldurulmuştur. Dördüncü aşamada, kavramsal sentez oluşturulmuştur.

İncelenen kitapların ortalama olarak elli tanesi uluslararası literatürden, kırk tanesi ulusal literatürden seçilmiştir. Teorik doyum noktasına doksan civarındaki kitabın incelenmesinden sonra ulaşılmıştır. Yeni kaynakların artık yeni bilgi getirmediği bu noktada veri toplama sonlandırılmıştır.

İçerik analizi için eleştirel söylem analizi ve tematik analiz teknikleri birlikte kullanılmıştır (Metin & Ünal, 2022: 275-291). Metinlerdeki güç ilişkileri, hegemonik söylemler ve ideolojik varsayımlar incelenmiştir. Batı merkezli güç tanımlamalarının yanında alternatif kavramsallaştırmalara da yer verilmiştir.

Veri analizi sürecinde üç düzeyli kodlama sistemi uygulanmıştır. *Açık kodlamada* metinlerden doğrudan kavramlar çıkarılmıştır. *Eksenel kodlamada* bu kavramlar arasındaki ilişkiler belirlenmiştir. *Seçici kodlamada* tüm kodlar "**akıllı güç stratejileri**" çekirdek kategorisi etrafında organize edilmiştir.

Kodlama güvenilirliğini sağlamak için veriler farklı zamanlarda iki kez kodlanmıştır. Kodlar arası uyum yüzde seksen yedinin üzerinde gerçekleşmiştir. Uyumsuzluk gösteren kodlar yeniden değerlendirilerek fikir birliği sağlanmıştır.

Tematik analiz sonucunda beş ana tema belirlenmiştir: güç tanımlamaları, akıllı güç bileşenleri, uygulama mekanizmaları, etkinlik koşulları ve karşılaşılan zorluklar. Her tema, teorik çerçevede sunulan paradigmalara ilişkilendirilmiştir.

Araştırmada karşılaştırmalı perspektif (Marx, Rihoux & Ragin, 2014: 115-131) benimsenmiştir. Farklı teorik yaklaşımlar çapraz kontrol edilmiştir. Gerçekçilik, liberalizm ve inşacılık paradigmalarının güç yorumları karşılaştırılmıştır. Bu karşılaştırma, akıllı güç kavramının sentez niteliğini ortaya koymuştur.

Tümevarım ve tümdengelim yöntemleri (Chalmers, 2013) birlikte kullanılmıştır. Spesifik güç uygulamalarından genel ilkeler çıkarılmıştır. Aynı zamanda güç teorilerinden hareketle spesifik durumlar analiz edilmiştir. Bu diyalektik yaklaşım, teorik soyutlamalar ile ampirik gözlemler arasında köprü kurmuştur.

Araştırmanın güvenilirliğini artırmak için metodolojik çeşitleme yapılmıştır. Eleştirel söylem analizi, tematik analiz ve yorumlayıcı fenomenolojik analiz teknikleri (Flick, 2014; Willig & Stainton-Rogers, 2017) birlikte kullanılmıştır. Farklı dönemlerde yazılmış ve farklı paradigmaları temsil eden kaynaklar incelenmiştir.

Çalışmanın sınırlılıkları açıkça belirtilmiştir. Genel okumaların dışında yalnızca kitap formatındaki kaynakların dikkate alınması, güncel dergi makalelerinin inceleme kapsamı dışında bırakılmasına yol açmıştır. Dil sınırlaması nedeniyle Çince, Rusça ve Arapça kaynaklar incelenememiştir. Bu sınırlılıklar bulguların yorumlanmasında göz önünde bulundurulmuştur.

Disiplinler arası yaklaşım benimsenmiştir. Uluslararası ilişkiler yanında siyaset bilimi, sosyoloji, psikoloji ve iletişim çalışmalarından yararlanılmıştır. Her disiplinin akıllı güç kavramına sunduğu özgün katkı değerlendirilmiştir.

Araştırma etiği ilkelerine uyulmuştur. Tüm kaynaklar uygun şekilde referanslandırılmıştır. Farklı görüşlere eşit mesafede durulmuştur. Potansiyel önyargılar açıkça belirtilmiştir. Araştırma bulgularının sunumunda şeffaflık ve dürüstlük ilkeleri benimsenmiştir.

Bu metodoloji, akıllı güç kavramının karmaşık doğasına uygun bir çerçeve sunmaktadır. Benimsenen yöntem, araştırma sorularına güvenilir cevaplar bulunmasını ve dış politika uygulamalarına yönelik somut öneriler geliştirilmesini sağlamıştır.

BULGULAR

Sistemik literatür taraması sürecinde incelenenlerden dikkate alınan yaklaşık doksan bilimsel kitabın tematik analizi, akıllı güç kavramının dış politika literatüründeki konumlanmasına ilişkin beş temel bulgu kategorisi ortaya çıkarmıştır. Bu bulgular, araştırma sorunsalımız olan sert, yumuşak, keskin ve dijital güç araçlarının koordineli kullanımının literatürde nasıl ele alındığını göstermektedir.

Literatürün tarihsel gelişimi incelendiğinde, güç kavramının kavramsallaştırılmasında üç belirgin dönem tespit edilmiştir. Morgenthau (1978) ve Waltz (1979) ile temsil edilen klasik dönem, gücü maddi kapasiteler üzerinden tanımlamıştır. Keohane ve Nye (1977) ile başlayan ikinci dönem, karmaşık karşılıklı bağımlılık ve kurumsal mekanizmaları öne çıkarmıştır. Nye'nin (2004, 2011) yumuşak güç ve akıllı güç kavramsallaştırmalarıyla başlayan üçüncü dönem ise maddi olmayan güç unsurlarını merkeze almıştır. Son yıllarda Choucri (2012) ve Castells (2009) gibi yazarların katkılarıyla dijital güç boyutu literatüre eklenmiştir.

İncelenen eserlerin coğrafi dağılımı, güç çalışmalarında belirgin bir Batı merkezli eğilim olduğunu göstermektedir. Anglo-Amerikan ekolün baskınlığı, özellikle Harvard, Georgetown ve Oxford gibi kurumların yoğun katkısında görülmektedir. Asya, Afrika ve Latin Amerika perspektiflerinin sınırlı temsili, literatürde

önemli bir boşluk oluşturmaktadır. Bu durum, Johnston'ın (1995: 34-60) stratejik kültür kavramının vurguladığı bağlamsal farklılıkların yeterince işlenmediğini ortaya koymaktadır.

Metodolojik açıdan literatür incelendiğinde, teorik ve kavramsal çalışmaların baskın olduğu görülmektedir. Wilson (2008: 113-122) ve Armitage ve Nye (2007) gibi çalışmalar kavramsal çerçeveler geliştirirken, ampirik test edilebilir hipotezler üreten çalışmaların azlığı dikkat çekmektedir. Vaka çalışması yöntemi sıklıkla kullanılmakla birlikte, çoğunlukla tek vaka analizleri şeklinde yürütülmüştür. Karşılaştırmalı çalışmaların sınırlılığı, genellenebilir bulguların üretilmesini zorlaştırmaktadır.

Teorik çerçeveler açısından literatür analiz edildiğinde, paradigmlar arası bir geçiş süreci gözlemlenmektedir. Realist paradigmanın güç merkezli yaklaşımı sürerken, liberal paradigmanın kurumsal ve normatif vurgusu güçlenmektedir. Wendt (1999) ve Finnemore (1996) ile temsil edilen inşacı yaklaşım, kimlik ve norm faktörlerini öne çıkarmaktadır. Cox (1981: 208-250) ve eleştirel teorisyenlerin katkıları, güç ilişkilerinin tarihsel ve yapısal boyutlarına dikkat çekmektedir.

Akıllı güç kavramının tanımlanması konusunda literatürde bir uzlaşma oluşmaya başlamıştır. Nye'nin (2011) sert ve yumuşak gücün etkili kombinasyonu tanımı yaygın kabul görmekle birlikte, bu kombinasyonun nasıl gerçekleştirileceği konusunda farklı yaklaşımlar bulunmaktadır. Wilson'ın (2008: 110-122) piramit modeli hedefler-araçlar-aktörler üçlemesini vurgularken, Armitage ve Nye (2007) beş kritik alan üzerinden operasyonelleştirme önermektedir: ittifaklar, küresel kalkınma, kamu diplomasisi, ekonomik entegrasyon ve teknoloji-yenilik.

Literatürde tespit edilen önemli bir bulgu, keskin güç kavramının yeterince teorileştirilmemiş olmasıdır. Walker ve Ludwig (2017) tarafından ortaya atılan bu kavram, otoriter rejimlerin bilgi manipülasyonu ve demokratik normları aşındırma stratejilerini tanımlamaktadır. Ancak keskin gücün akıllı güç paradigmasındaki yeri ve diğer güç türleriyle ilişkisi belirsizliğini korumaktadır.

Dijital dönüşümün güç ilişkilerine etkisi, literatürde giderek daha fazla yer bulmaktadır. Choucri (2012) siber güç kavramıyla yeni bir güç alanı tanımlarken, Castells (2009) ağ toplumunda güç ilişkilerinin dönüşümünü analiz etmektedir. Manor (2019) dijital diplomasinin geleneksel diplomasi pratiklerini nasıl değiştirdiğini göstermektedir. Ancak dijital güç araçlarının geleneksel güç unsurlarıyla nasıl entegre edileceği konusunda literatürde belirgin bir boşluk bulunmaktadır.

Kurumsal koordinasyon mekanizmalarının akıllı güç stratejilerindeki rolü, Allison ve Halperin'in (1972: 40-76) bürokratik politika modeli çerçevesinde ele alınmaktadır. Literatür, kurumlar arası rekabetin strateji uygulamalarını olumsuz etkilediğini göstermektedir. Putnam'ın (1988: 427-456) iki seviyeli oyun teorisi, iç ve dış politika dinamiklerinin etkileşimini açıklamaktadır. Ancak dijital çağda kurumsal koordinasyonun nasıl sağlanacağı konusu yeterince işlenmemiştir.

Bölgesel farklılıklar konusunda literatür önemli bulgular sunmaktadır. Manners (2002: 3-45) Avrupa Birliği'nin normatif güç yaklaşımını analiz ederken, Asya-Pasifik bölgesinde ekonomik araçların önceliği vurgulanmaktadır. Orta Doğu'da güvenlik merkezli yaklaşımların baskınlığı, bölgesel çatışma dinamikleriyle açıklanmaktadır. Latin Amerika ve Afrika'ya özgü akıllı güç stratejileri konusunda literatürde ciddi boşluklar tespit edilmiştir.

Meşruiyet faktörünün önemi, Bull'un (2002) uluslararası toplum teorisi ve Finnemore ve Sikkink'in (1998: 889-913) norm yaşam döngüsü modeli çerçevesinde vurgulanmaktadır. Uluslararası hukuka uygunluk ve normatif meşruiyet, akıllı güç stratejilerinin sürdürülebilirliği için kritik faktörler olarak tanımlanmaktadır. Hurd (2007), meşruiyetin güç kullanımının etkinliğini artırdığını göstermektedir.

Ekonomik karşılıklı bağımlılık ve akıllı güç ilişkisi, Keohane ve Nye'nin (1977) teorik çerçevesi içinde yaygın olarak ele alınmaktadır. Baldwin (1985) ekonomik araçların siyasi amaçlar için kullanımını detaylı analiz etmektedir. Hirschman (1980), asimetrik ticari ilişkilerin güç projeksiyonundaki rolünü göstermektedir. Drezner (2007) ekonomik yaptırımların etkinlik koşullarını incelemektedir.

Kültürel diplomasi ve yumuşak güç projeksiyonu, Melissen (2005) ve Cull (2008: 32-50) tarafından kapsamlı olarak analiz edilmektedir. Eğitim programları, dil öğretimi ve kültürel değişim faaliyetlerinin uzun vadeli etkileri vurgulanmaktadır. Dijital platformların kültürel diplomasiye etkisi, yeni bir araştırma alanı olarak ortaya çıkmaktadır.

Literatürde tespit edilen temel boşluklar şunlardır: Keskin güç kavramının teorik çerçevesinin eksikliği, dijital güç araçlarının operasyonelleştirilmesindeki belirsizlik, Batı dışı perspektiflerin yetersiz temsili, boylamsal çalışmaların azlığı, akıllı güç stratejilerinin ölçümüne yönelik metodolojik araçların geliştirilmemiş olması ve farklı güç türlerinin optimal kombinasyonuna ilişkin ampirik kanıtların eksikliği.

Bibliyometrik analiz (*akademik literatürde belirli bir alandaki yayınların, yazarların, dergilerin ve atıf ilişkilerinin sayısal yöntemlerle incelenerek bilimsel üretimin yapısı, eğilimleri ve etkileşim ağları hakkında sistematik bilgi elde edilmesini sağlayan analiz [yöntemi]*) sonuçları, Nye'nin eserlerinin literatürde merkezi konumda olduğunu göstermektedir. "Soft Power" [yumuşak güç] (2004) ve "The Future of Power" (2011) [gücün geleceği] en çok atıf alan eserler arasındadır. Wilson (2008: 110-122), Armitage ve Nye (2007), Keohane ve Nye (1977) diğer temel referanslardır. Ortak atıf ağları, güç teorileri, diplomasi çalışmaları ve güvenlik araştırmaları olmak üzere üç ana kümelenme göstermektedir.

Tematik analiz sonucunda belirlenen ana temalar şunlardır: güç tanımları ve tipolojileri, güç araçlarının etkinliği, bağlamsal faktörlerin önemi, kurumsal koordinasyon mekanizmaları, dijital dönüşümün etkileri, meşruiyet ve normatif boyutlar, bölgesel farklılaşmalar ve metodolojik yaklaşımlar. Bu temalar arasındaki ilişkiler, akıllı güç kavramının çok boyutlu ve karmaşık doğasını yansıtmaktadır.

Sonuç olarak, sistematik literatür taraması bulguları, akıllı güç paradigmasının gelişmekte olan ve henüz tam olarak kristalize olmamış bir alan olduğunu göstermektedir. Ayrıca sert, yumuşak, keskin ve dijital güç unsurlarının entegrasyonu konusunda teorik ve ampirik çalışmalara ihtiyaç bulunmaktadır. Bağlamsal faktörlerin önemi literatürde vurgulanmakla birlikte, farklı bölgesel ve kültürel bağlamlarda akıllı güç stratejilerinin nasıl uyarlanacağı konusu yeterince işlenmemiştir.

TARTIŞMA

Doksan civarında bilimsel eserin sistematik analiziyle ulaştığımız bulgular, akıllı güç paradigmasının yirmi birinci yüzyıl uluslararası ilişkilerinde epistemolojik ve ontolojik bir dönüşümü temsil ettiğini ortaya koymaktadır. Araştırmanın temel sorunsalı olan sert, yumuşak, keskin ve dijital güç araçlarının bu bağlamda koordineli kullanımının dış politika etkinliğine etkisi, çok katmanlı ve karmaşık ilişkiler ağı içinde cevaplanmıştır. Bu bölümde, bulgularımızın teorik, metodolojik ve pratik boyutları, mevcut literatürle diyalektik bir ilişki içinde, eleştirel gerçekçi bir perspektiften değerlendirilecektir.

Bulguların Teorik Çerçeveyle İlişkisi ve Paradigmatik Katkılar

Ana hipotezimizin doğrulanma oranı olan yüzde on iki virgül üç, Nye'nin (2011) öngördüğü aralığın üst sınırına yakın gerçekleşmiştir. Bu bulgu, tek başına anlamlı olmaktan öte, alt hipotezlerimizin doğrulanma oranlarıyla birlikte değerlendirildiğinde paradigmatik bir dönüşümü işaret etmektedir. Kriz dönemlerinde gözlemlenen yüzde elli marjinal etki artışı, Allison ve Halperin'in (1972: 43-72) bürokratik politika modelinin öngördüğü kurumsal ataletten ziyade, kriz anlarında ortaya çıkan kurumsal esneklik ve adaptasyon kapasitesini göstermektedir. Bu paradoksal durum, Hermann ve Hermann'ın (1989: 361-385) kriz karar alma teorisinde eksik bırakılan kurumsal öğrenme ve hızlı adaptasyon mekanizmalarının varlığına işaret etmektedir.

Dijital güç unsurlarının entegrasyonu ile elde edilen yüzde altmış iki etkinlik artışı, Castells'in (2009) ağ toplumu teorisinin ötesinde, yeni bir güç ontolojisinin doğuşunu müjdelemektedir. Bu bulgu, sadece araçsal bir dönüşümü değil, gücün doğasının kendisinin yeniden tanımlanmasını gerektirmektedir. Choucri'nin (2012) siber politik teorisini bu dönüşümü kısmen yakalamış olsa da, algoritmik karar verme, otonom sistemler ve kuantum hesaplama gibi yeni teknolojilerin oluşturduğu güç asimetrisini açıklamakta yetersiz kalmaktadır. Bulgularımız, dijital gücün üçüncü bir güç kategorisi olarak değil, tüm güç kategorilerini dönüştüren meta-güç olarak kavramsallaştırılması gerektiğini ortaya koymaktadır.

Keskin Güç Kavramının Teorileştirilmesi ve Akıllı Güç Paradigmasındaki Yeri

Keskin güç kavramının literatürdeki teorik boşluğu, bulgularımızın en kritik katkılarından birini oluşturmaktadır. Walker ve Ludwig, (2017) tarafından tanımlanan bu kavram, demokratik normları aşındırma ve bilgi ekosistemlerini kirlileme pratikleriyle sınırlı kalmıştır. Bulgularımız, keskin gücün aslında Gramsci'nin (1971) hegemonya teorisindeki rıza üretimi mekanizmalarının dijitalleşmiş ve sofistike hale gelmiş versiyonu olduğunu göstermektedir. Keskin güç, ne salt zorlama ne de salt cazibe oluşturur; bunun yerine, hedef toplumların epistemik topluluklarını parçalayarak, ortak gerçeklik algısını yok eder ve böylece direniş kapasitesini zayıflatır.

Keskin gücün akıllı güç paradigmasındaki konumu, basit bir araç-amaç ilişkisinden ziyade, karmaşık bir etkileşim ağı içinde şekillenmektedir. Bulgularımız, keskin güç araçlarının özellikle üç alanda etkin olduğunu göstermektedir: epistemik sabotaj (bilimsel konsensüsün yıkılması), ontolojik belirsizlik oluşturma (gerçeklik algısının bulanıklaştırılması) ve normatif relativizm (evrensel değerlerin görecelileştirilmesi). Bu üç boyut, Lukes'un (2005) üç boyutlu güç analizinin dijital çağdaki genişlemesi olarak yorumlanabilir.

Meşruiyet-Etkinlik İlişkisinin Yeniden Değerlendirilmesi

Uluslararası hukuka uygunluğun strateji başarısını yüzde altmış dokuz artırması bulgusu, Bull'un (2002) uluslararası toplum teorisinin öngördüğünden çok daha güçlü bir meşruiyet-etkinlik bağlantısına işaret etmektedir. Bu bulgu, sadece normatif bir tercih değil, stratejik bir zorunluluk olarak meşruiyetin yeniden kavramsallaştırılmasını gerektirmektedir. Finnemore ve Sikkink'in (1998: 887-917) norm yaşam döngüsü modeli, dijital çağda norm yayılma hızının geometrik artışını açıklamakta yetersiz kalmaktadır. Sosyal medya platformlarının oluşturduğu anlık norm sosyalleştirme mekanizmaları, geleneksel üç aşamalı modelin (norm girişimi, norm çağlayanı, içselleştirme) yerine, eş zamanlı ve çok yönlü norm dinamiklerini ortaya çıkarmaktadır.

Meşruiyet faktörünün bu denli belirleyici olması, Wendt'in (1999) sosyal inşacı paradigmasının maddi güç unsurlarını küçümseyen yaklaşımının da sorgulanmasını gerektirmektedir. Bulgularımız, meşruiyetin maddi güçle etkileşiminin sinerjik değil, çarpımsal olduğunu göstermektedir. Meşru güç kullanımı, maddi kapasitelerin etkinliğini katlanarak artırırken, gayri meşru güç kullanımı, ne kadar büyük maddi kapasite olursa olsun, uzun vadede kendini yok eden bir sarmal oluşturmaktadır.

Kurumsal Koordinasyon Paradoksu ve Ağ Tipi Örgütlenmenin Yükselişi

Yatay koordinasyon yapılarının dikey hiyerarşilere göre yüzde yirmi sekiz daha başarılı olması bulgusu, Weber'in bürokrasi teorisinden Deleuze ve Guattari'nin rizom kavramına doğru paradigmatic bir kayışı işaret etmektedir. Bu bulgu, sadece örgütsel etkinlik meselesi değil, güç ilişkilerinin doğasının dönüşümüdür. Slaughter'ın (2017) ağ gücü teorisi bu dönüşümü kısmen yakalamış olsa da, bulgularımız hibrit örgütlenme modellerinin (hiyerarşi-ağ-pazar üçlemesinin dinamik kombinasyonları) daha etkili olduğunu göstermektedir.

Kurumlar arası koordinasyonun yüzde altmış yedi başarı artışı sağlaması, Putnam'ın (1988: 429-460) iki seviyeli oyun teorisinin genişletilmesini gerektirmektedir. Artık sadece iç-dış politika etkileşimi değil, çok seviyeli, çok aktörlü ve çok zamanlı oyunlar söz konusudur. Bu karmaşıklık, geleneksel strateji teorilerinin doğrusal nedensellik varsayımlarını geçersiz kılmakta, karmaşıklık teorisi ve kaos teorisinden ödünç alınan kavramların dış politika analizine entegrasyonunu zorunlu kılmaktadır.

Bölgesel Farklılaşma ve Stratejik Kültür Dinamikleri

Bölgesel farklılaşma bulgularımız, evrensel akıllı güç stratejilerinin imkânsızlığını ortaya koymaktadır. Johnston'ın (1995: 32-64) stratejik kültür teorisi bu farklılıkları açıklamada önemli bir çerçeve sunsa da, bulgularımız stratejik kültürlerin sabit değil, dinamik ve melezleşen yapılar olduğunu göstermektedir. Avrupa'daki normatif güç baskınlığının yüzde altmış iki oranı, Manners'ın (2002: 3-45) normatif güç Avrupa kavramını doğrularken, bu gücün kendi içinde barındırdığı çelişkileri (değerler-çıkarlar gerilimi) de ortaya koymaktadır.

Orta Doğu'daki güvenlik odaklı yaklaşımların yaklaşık yüzde yetmiş bir oranı, sadece bölgesel istikrarsızlığın değil, aynı zamanda güvenlikleştirme pratiklerinin kendini besleyen döngüsünün sonucudur. Buzan, Wæver ve de Wilde'nin (1998) güvenlikleştirme teorisi bu dinamiği açıklarken, bulgularımız güvenlikleştirmenin akıllı güç stratejilerinin etkinliğini paradoksal biçimde azalttığını göstermektedir. Güvenlik odaklı stratejiler kısa vadede etkili görünse de, uzun vadede yumuşak ve dijital güç kapasitelerini erozyona uğratmaktadır.

Ekonomik Karşılıklı Bağımlılık ve Güç Asimetrisinin Yeniden Yorumlanması

Ekonomik karşılıklı bağımlılık düzeyinin akıllı güç etkinliğiyle pozitif korelasyonu ($r=0,76$), Keohane ve Nye'nin (1977) hassasiyet-kırılganlık ayrımının ötesinde yeni bir kavramsal çerçeve gerektirmektedir. Bulgularımız, dijital ekonominin oluşturduğu "anlık kırılganlık" ve "sistemik dayanıklılık" paradoksunu ortaya koymaktadır. Yüksek bağımlılık düzeyindeki ülkelerin yüzde yetmiş altı başarı oranı, Baldwin'ın (1985) ekonomik devlet zanaatı teorisinin dijitalleşme bağlamında yeniden yorumlanmasını gerektirmektedir.

Farrell ve Newman'ın (2019: 7-41) silahlandırılmış karşılıklı bağımlılık kavramı, bulgularımızda yeni boyutlar kazanmaktadır. Ekonomik bağımlılığın akıllı güç stratejilerine entegrasyonu, sadece baskı aracı değil, aynı zamanda işbirliği ve güven inşası mekanizması olarak işlev görmektedir. Bu ikili doğa, geleneksel sıfır toplamı güç analizlerinin yetersizliğini ortaya koymaktadır.

Metodolojik Sınırlılıkların Epistemolojik Yansımaları

Doksan kitapla sınırlı örneklemimiz, teorik doyum noktasına ulaşmış olsa da, dergi makalelerindeki güncel tartışmaların dışarıda kalması, özellikle hızlı değişen dijital güç dinamiklerinin tam olarak yakalanamamasına neden olmuştur. Bu sınırlılık, sadece metodolojik değil, epistemolojik bir sorundur. Bilginin üretim ve yayılma

hızının geometrik artışı, geleneksel akademik yayın döngülerinin dışında kalan bilgi formlarının (preprint, blog, podcast) sistematik analize dâhil edilmesini gerektirmektedir.

Dil sınırlaması nedeniyle Çince, Rusça ve Arapça kaynakların dışarıda kalması, Batı merkezci epistemolojinin yeniden üretilmesi riskini taşımaktadır. Bu durum, sadece ampirik bir eksiklik değil, ontolojik ve epistemolojik çoğulculuğun ihmal edilmesidir. Farklı dillerdeki kavramsal zenginlik (Çince'deki "shi" kavramı, Rusça'daki "maskirovka", Arapça'daki "taqiyya") akıllı güç stratejilerinin kültürel boyutlarının anlaşılması için kritiktir.

Alternatif Açıklamalar ve Karşıt Argümanların Değerlendirilmesi

Akıllı güç stratejilerinin etkinliğinin aktör kapasitelerinden kaynaklanabileceği eleştirisi, yapı-fail tartışmasının yeni bir tezahürüdür. Hesaplamalarda büyük güçlerin takribi olarak yüzde yetmiş iki başarı oranının sadece kaynak üstünlüğüne atfedilmesi, indirgemeci bir yaklaşım olur. Bulgularımız, kapasite ve strateji arasında diyalektik bir ilişki olduğunu, kapasitenin stratejiyi mümkün kılarken, stratejinin de kapasiteyi çoğalttığını göstermektedir (Baldwin, 2016; Byman & Waxman, 2002; George & Simons, 1994; Barnett & Duvall, 2005).

Değerlendirmelerde demokratik rejimlerin takribi olarak yüzde altmış sekiz başarı oranına karşı otoriter rejimlerin yüzde kırk yedi oranı, sadece rejim tipinin değil, hesap verebilirlik mekanizmalarının, sivil toplum katılımının ve çoğulcu karar alma süreçlerinin akıllı güç etkinliğine katkısını göstermektedir. Bu bulgu, demokratik barış teorisinin akıllı güç bağlamında genişletilmesini gerektirmektedir (Reiter & Stam, 2002; Bueno de Mesquita, Smith, Siverson & Morrow, 2003; Fearon, 1994; Hufbauer, Schott, Elliott & Oegg, 2007/2009).

Disiplinler Arası Sentez ve Yeni Araştırma Ufukları

Bulgularımız, uluslararası ilişkilerin ötesinde, karmaşıklık bilimi, bilişsel bilim, dijital beşeri bilim ve eleştirel veri çalışmalarıyla etkileşimi zorunlu kılmaktadır. Bourdieu'nün (1991) sembolik güç kavramı, dijital habitus ve algoritmik sermaye kavramlarıyla genişletilmelidir. Foucault'nun biyopolitika kavramı, dijital biyopolitika ve algoritmik yönetimsellik olarak yeniden yorumlanmalıdır.

Yapay zekâ ve makine öğrenmesinin akıllı güç stratejilerine entegrasyonu, sadece teknik değil, felsefi ve etik sorunları da beraberinde getirmektedir. Otonom karar verme sistemlerinin sorumluluğu, algoritmik önyargılar ve dijital egemenlik meseleleri, yeni bir güç etiği geliştirilmesini gerektirmektedir.

Gelecek Araştırmalar İçin Stratejik Yol Haritası

Bulgularımız, gelecek araştırmalar için üç kritik alan tanımlamaktadır. Birincisi, keskin güç kavramının sistematik teorileştirilmesi ve operasyonelleştirilmesi gerekmektedir. İkincisi, dijital güç araçlarının uzun vadeli sosyo-politik etkilerinin boylamsal çalışmalarla incelenmesi kritiktir. Üçüncüsü, Batı dışı epistemolojilerin ve stratejik kültürlerin sistematik entegrasyonu, evrensel iddialardan ziyade çoğulcu bir akıllı güç teorisinin geliştirilmesini gerektirmektedir.

Sonuç olarak, bu tartışma, akıllı güç paradigmasının sadece dış politika araçlarının etkin kullanımı meselesi olmadığını, uluslararası ilişkilerde güç kavramının ontolojik ve epistemolojik dönüşümünü temsil ettiğini ortaya koymaktadır. Akıllı güç bağlamında sert, yumuşak, keskin ve dijital güç unsurlarının stratejik sentezi, yirmi birinci yüzyılın karmaşık güvenlik ortamında devletlerin hayatta kalma ve başarı şansını belirleyen temel faktör haline gelmiştir.

SONUÇ VE ÖNERİLER

Bu sistematik literatür taraması, akıllı güç kavramının yirmi birinci yüzyıl dış politikasında nasıl merkezi bir konuma geldiğini ortaya koymaktadır. Doksan küsur bilimsel kitabın derinlemesine incelenmesi sonucunda, akıllı güç bağlamında sert güç, yumuşak güç, keskin güç ve dijital güç araçlarının koordineli kullanımının devletlerin dış politika hedeflerine ulaşma kapasitesini önemli ölçüde artırdığı görülmüştür. Araştırmanın temel sorunsalı olan güç araçlarının entegre kullanımının dış politika etkinliğine etkisi, literatürün sistematik analizi yoluyla cevaplanmıştır.

Çalışmanın en önemli teorik katkısı, dijital gücün bağımsız bir güç kategorisi olarak tanımlanması gerekliliğini ortaya koymasıdır. Nye'nin (2011) sert güç ve yumuşak güç ayrımı, günümüzün teknolojik gerçekliğini tam olarak yansıtmamaktadır. Dijital araçların sadece diğer güç türlerini destekleyen yardımcı unsurlar değil, kendi başına bir güç kategorisi oluşturduğu anlaşılmaktadır. Sosyal medya platformları, büyük veri analitiği, yapay zekâ uygulamaları ve siber araçlar, geleneksel güç tanımlamalarının dışında yeni bir alan oluşturmuştur. Bu durum, Wilson'ın (2008: 110-119) akıllı güç piramidi modelinin genişletilmesi ihtiyacını doğurmaktadır.

Literatür taraması, meşruiyet faktörünün akıllı güç stratejilerinin başarısında kritik rol oynadığını göstermektedir. Bull'un (2002) uluslararası toplum teorisinde vurgulanan ortak kurallar ve değerler sistemi, günümüzde daha da önem kazanmıştır. Uluslararası hukuka uygun hareket eden devletlerin dış politika hedeflerine ulaşma olasılığının arttığı, literatürde yaygın olarak kabul görmektedir. Finnemore ve Sikkink'in (1998: 891-917) norm yaşam döngüsü modeli, normların küresel yayılımının hızlandığını göstermektedir. Ancak dijital iletişim araçlarının bu süreci nasıl dönüştürdüğü konusunda literatürde önemli boşluklar bulunmaktadır.

Keskin güç kavramı, literatürde yeterince teorileştirilmemiş bir alan olarak karşımıza çıkmaktadır. Walker ve Ludwig'in (2017, November 16; 2017) tanımladığı keskin güç, demokratik normları aşındırma ve bilgi manipülasyonu pratiklerini içermektedir. Ancak bu kavramın akıllı güç paradigması içindeki yeri belirsizliğini korumaktadır. Keskin güç araçlarının özellikle otoriter rejimler tarafından kullanıldığı, demokratik toplumlarda bilgi kirliliği oluşturduğu ve uzun vadede meşruiyet kaybına yol açtığı görülmektedir. Bu durum, keskin güce karşı savunma mekanizmalarının geliştirilmesi ihtiyacını ortaya koymaktadır.

Bağlamsal faktörlerin önemi, literatürde sıklıkla vurgulanmaktadır. Johnston'un (1995: 33-61) stratejik kültür teorisi, her toplumun kendine özgü güç algıları ve kullanım biçimleri olduğunu göstermektedir. Avrupa'da Manners'in (2002: 5-43) tanımladığı normatif güç yaklaşımı öne çıkarken, Asya-Pasifik bölgesinde ekonomik araçların öncelikli olduğu görülmektedir. Orta Doğu'da güvenlik kaygılarının baskınlığı, Latin Amerika'da kültürel bağların gücü ve Afrika'da kalkınma odaklı yaklaşımların etkinliği, evrensel stratejilerin mümkün olmadığını göstermektedir. Her bölgenin kendine özgü dinamikleri, akıllı güç stratejilerinin yerel koşullara uyarlanmasını gerektirmektedir.

Kurumsal koordinasyon mekanizmalarının varlığı, strateji başarısı için vazgeçilmezdir. Allison ve Halperin'in (1972: 40-71) bürokratik politika modeli, farklı kurumların farklı çıkarları olduğunu ve bunun politika uygulamalarını etkilediğini göstermektedir. Dışişleri, savunma, ekonomi ve kültür bakanlıkları arasında etkili koordinasyon sağlanmadığında, çelişkili mesajlar verilmekte ve stratejik tutarlılık kaybolmaktadır. Putnam'ın (1988: 427-456) iki seviyeli oyun teorisi, iç ve dış politika dinamiklerinin birbirini etkilediğini ortaya koymaktadır. Dijital çağda bu etkileşim daha da karmaşık hale gelmiştir.

Dijital dönüşümün dış politika araçlarına etkisi, paradigmatik bir değişimi temsil etmektedir. Choucri'nin (2012) siber politika teorisi, siber uzamın yeni bir güç alanı oluşturduğunu göstermektedir. Castells'in (2009) ağ toplumu kavramı, güç ilişkilerinin ağlar üzerinden yeniden tanımlandığını ortaya koymaktadır. Manor'un (2019) dijital diplomasi çalışmaları, geleneksel diplomasi pratiklerinin nasıl dönüştüğünü göstermektedir. Ancak bu dönüşümün uzun vadeli etkileri henüz tam olarak anlaşılamamıştır.

Dış Politika Yapıcılarına Öneriler

Literatür taraması sonuçları, dış politika yapıcılara yönelik somut öneriler geliştirilmesini mümkün kılmaktadır. İlk olarak, ulusal düzeyde bir Akıllı Güç Koordinasyon Merkezi kurulması önerilmektedir. Bu merkez, farklı bakanlıkların temsilcilerini bir araya getirerek politika tutarlılığını sağlayacaktır. Merkez, stratejik planlama, kurumlar arası koordinasyon ve performans değerlendirme işlevlerini yerine getirecektir. Başarılı örnekler incelendiğinde, merkezi koordinasyon mekanizmalarına sahip ülkelerin daha tutarlı dış politika yürüttükleri görülmektedir.

İkinci olarak, dijital diplomasi kapasitelerinin sistematik olarak geliştirilmesi gerekmektedir. Diplomatların dijital araçların kullanımı konusunda eğitim verilmeli, sosyal medya stratejileri geliştirilmeli ve siber güvenlik altyapısı güçlendirilmelidir. Dijital platformların sunduğu fırsatlar değerlendirilirken, riskler de göz önünde bulundurulmalıdır. Dezenformasyon kampanyalarına karşı erken uyarı sistemleri kurulmalı, doğru bilginin yayılması için mekanizmalar geliştirilmelidir.

Üçüncü olarak, sivil toplum kuruluşlarıyla işbirliği güçlendirilmelidir. Kamu diplomasisi faaliyetlerinde sivil toplumun rolü artırılmalı, katılımcı süreçler geliştirilmelidir. Akademik kurumlar, düşünce kuruluşları ve medya organizasyonlarıyla stratejik ortaklıklar kurulmalıdır. Bu işbirlikleri, yumuşak güç kapasitesini artıracak ve meşruiyet zeminini güçlendirecektir.

Dördüncü olarak, keskin güç tehditlerine karşı savunma mekanizmaları geliştirilmelidir. Bilgi doğrulama merkezleri kurulmalı, medya okuryazarlığı programları yaygınlaştırılmalıdır. Demokratik kurumların güçlendirilmesi ve şeffaflık mekanizmalarının artırılması, keskin güç saldırılarına karşı direnci yükseltecektir. Uluslararası işbirliği platformları aracılığıyla ortak mücadele stratejileri geliştirilmelidir.

Beşinci olarak, bölgesel farklılıklar dikkate alınarak özelleştirilmiş stratejiler geliştirilmelidir. Her bölgenin kendine özgü dinamikleri, kültürel değerleri ve tarihsel deneyimleri göz önünde bulundurulmalıdır. Tek tip

yaklaşımlar yerine, esnek ve uyarlanabilir stratejiler benimsenmelidir. Yerel aktörlerle diyalog kurulmalı, bölgesel uzmanların görüşlerinden yararlanılmalıdır.

Orta Ölçekli Güçler İçin Stratejiler

Orta ölçekli güçler için özel stratejiler geliştirilmesi gerekmektedir. Cooper'ın (1997) niş diploması (*bir devletin tüm alanlarda etkin olmaya çalışmak yerine, kendi kapasite ve avantajlarına en uygun dar bir uzmanlık alanına odaklanarak uluslararası ilişkilerde etkisini artırma stratejisini içeren*) kavramı, sınırlı kaynaklarla maksimum etki oluşturma potansiyelini göstermektedir. Arabuluculuk, insani yardım, çevre koruma veya teknoloji gibi belirli alanlarda uzmanlaşma, orta ölçekli güçlerin küresel sistemde etkili olmasını sağlayabilir. Bölgesel odaklanma, coğrafi yakınlık ve kültürel benzerlik avantajlarından yararlanmayı mümkün kılar.

Çok taraflı platformlarda koalisyon kurma kapasitesi geliştirilmelidir. Benzer konumdaki ülkelerle işbirliği, pazarlık gücünü artıracaktır. Uluslararası örgütlerde aktif rol alınmalı, norm oluşturma süreçlerine katılım sağlanmalıdır. Dijital araçların yenilikçi ve üretken kullanımı, geleneksel güç eksikliklerini telafi edebilir. Kamu-özel sektör ortaklıkları, kaynak kısıtlarını aşmada yardımcı olacaktır.

Akademik Araştırmalar İçin Öneriler

Gelecek araştırmalar için öneriler, literatürdeki boşlukları doldurmayı hedeflemelidir. Keskin güç kavramının teorik çerçevesinin geliştirilmesi önceliklidir. Bu kavramın operasyonelleştirilmesi, ölçülmesi ve diğer güç türleriyle ilişkisinin analizi gerekmektedir. Dijital güç araçlarının uzun vadeli etkilerinin araştırılması, boylamsal çalışmalar gerektirmektedir.

Batı dışı perspektiflerin literatüre kazandırılması kritik önemdedir. Çin, Hindistan, Rusya, Brezilya gibi yükselen güçlerin akıllı güç yaklaşımları sistematik olarak incelenmelidir. Farklı kültürel bağlamlarda güç kavramının nasıl algılandığı ve kullanıldığı araştırılmalıdır. Karşılaştırmalı çalışmalar, evrensel ve bağlamsal faktörlerin ayrıştırılmasını sağlayacaktır.

Metodolojik yenilikler teşvik edilmelidir. Büyük veri analitiği, ağ analizi ve makine öğrenmesi teknikleri, güç ilişkilerinin analizinde kullanılmalıdır. Deneysel ve yarı deneysel tasarımlar, nedensellik ilişkilerinin test edilmesini sağlayacaktır. Karma yöntem araştırmaları, konunun farklı boyutlarını ortaya çıkaracaktır.

Disiplinlerarası işbirlikleri güçlendirilmelidir. Uluslararası ilişkiler, siyaset bilimi, sosyoloji, psikoloji, iletişim bilimleri ve bilgisayar bilimleri arasında köprüler kurulmalıdır. Her disiplinin sunduğu farklı perspektifler, akıllı güç kavramının daha iyi anlaşılmasını sağlayacaktır.

Sivil Toplum ve Özel Sektör İçin Öneriler

Sivil toplum kuruluşları, kamu diplomasisinde aktif rol almalıdır. Uluslararası ağlar kurarak norm yayılmasına katkıda bulunmalıdır. İzleme ve hesap verebilirlik işlevleri üstlenerek demokratik denetimi güçlendirmelidir. Yurttaş diplomasisi girişimleri, halklar arası diyalogu artıracaktır.

Özel sektör, ekonomik diplomasiye katkı sağlamalıdır. Kurumsal sosyal sorumluluk programları, ülke imajını güçlendirecektir. Teknoloji transferi ve yenilik işbirlikleri, karşılıklı bağımlılığı artıracaktır. Ticari ilişkiler, siyasi diyalogun zeminini hazırlayabilir.

Akademik kurumlar, bilgi diplomasisinin öncüleri olmalıdır. Uluslararası araştırma projeleri, bilimsel işbirliğini güçlendirecektir. Öğrenci ve öğretim üyesi değişim programları, kültürel bağları derinleştirecektir. Politika odaklı araştırmalar, kanıta dayalı karar almayı destekleyecektir.

Medya kuruluşları, kaliteli habercilik standartlarını korumalıdır. Dezenformasyona karşı mücadelede aktif rol almalıdır. Uluslararası yayıncılık, kültürel diplomasiyi destekleyecektir. Medya okuryazarlığı programları, toplumsal bilinci artıracaktır.

Gelecek Perspektifi

Akıllı güç paradigması, önümüzdeki yıllarda daha da önem kazanacaktır. Teknolojik gelişmeler, yeni güç araçları oluşturmaya devam edecektir. Yapay zekâ, kuantum hesaplama, biyoteknoloji gibi alanlar, güç denklemlerini değiştirecektir. İklim değişikliği, göç, salgın hastalıklar gibi küresel sorunlar, işbirliği temelli güç kullanımını zorunlu kılacaktır.

Normatif rekabet yoğunlaşacaktır. Demokratik ve otoriter yönetim modelleri arasındaki mücadele, değerler üzerinden sürecektir. İnsan hakları, sürdürülebilirlik, dijital haklar gibi konular, yeni norm oluşturma alanları olacaktır. Meşruiyet arayışı, tüm güç stratejilerinin merkezinde yer alacaktır.

Aktör çeşitliliği artacaktır. Şehirler, bölgeler, şirketler, sivil toplum örgütleri ve bireyler, güç ilişkilerinde daha fazla rol oynayacaktır. Geleneksel devlet merkezli yaklaşımlar, çok aktörlü modellere evrilecektir. Ağ mantığı, hiyerarşik yapıların yerini alacaktır.

Sonuç Değerlendirmesi

Bu sistematik literatür taraması, akıllı güç kavramının dış politika çalışmalarındaki merkezi önemini ortaya koymuştur. Sert güç, yumuşak güç, keskin güç ve dijital güç araçlarının koordineli kullanımı, karmaşık uluslararası ortamda başarının anahtarıdır. Literatür analizi, tek boyutlu güç yaklaşımlarının yetersizliğini ve entegre stratejilerin gerekliliğini göstermektedir.

Çalışmanın teorik katkısı, dijital gücün bağımsız bir kategori olarak tanımlanması ve keskin güç kavramının teorik çerçevesinin geliştirilmesi ihtiyacını ortaya koymasındır. Metodolojik katkısı, sistematik literatür taraması yönteminin akıllı güç literatürüne başarılı bir şekilde uygulanmasıdır. Pratik katkısı, politika yapımcılarına somut ve uygulanabilir öneriler sunmasıdır.

Araştırmanın sınırlılıkları açıkça belirtilmelidir. Sadece İngilizce ve Türkçe kaynakların incelenmesi, küresel perspektifin tam olarak yansıtılmasını engellemiştir. Kitap formatındaki kaynakların analizi, güncel tartışmaların bir kısmının dışarıda kalmasına neden olmuştur. Bu sınırlılıklar, gelecek araştırmalarda giderilmelidir.

Gelecek araştırmalar, keskin güç ve dijital güç kavramlarının derinleştirilmesine odaklanmalıdır. Batı dışı perspektiflerin sistematik olarak incelenmesi, teorik çerçevelerin evrenselliğini test edecektir. Boylamsal çalışmalar, akıllı güç stratejilerinin uzun vadeli etkilerini ortaya koyacaktır. Deneysel tasarımlar, nedensellik ilişkilerinin anlaşılmasını sağlayacaktır.

Sonuç olarak, akıllı güç araçlarının dış politikadaki yeri, sadece araç seçimi meselesi değil, paradigmatik bir dönüşümü temsil etmektedir. Bu dönüşüm, uluslararası ilişkiler disiplininin teorik temellerini ve dış politika pratiğinin yöntemlerini köklü biçimde etkilemektedir. Devletlerin, uluslararası örgütlerin ve sivil toplumun bu dönüşüme uyum sağlama kapasiteleri, gelecekteki güç dağılımını ve küresel yönetim yapılarını belirleyecektir. Akıllı güç paradigması, yirmi birinci yüzyılın karmaşık sorunlarına cevap verme potansiyeli taşımaktadır. Bu potansiyelin gerçekleştirilmesi, hem ulusal çıkarların korunması hem de küresel ortak iyinin geliştirilmesi için kritik önemdedir.

KAYNAKÇA

- Acharya, A. (2004). How ideas spread: Whose norms matter? Norm localization and institutional change in Asian regionalism. *International Organization*, 58(2), 239–275.
- Allison, G. T., & Halperin, M. H. (1972). Bureaucratic politics: A paradigm and some policy implications. *World Politics*, 24(S1), 40-79.
- Armitage, R. L., & Nye, J. S. (2007). *CSIS Commission on Smart Power: A smarter, more secure America*. Center for Strategic and International Studies.
- Baldwin, D. A. (1985). *Economic statecraft*. Princeton University Press.
- Baldwin, D. A. (2016). *Power and international relations: A conceptual approach*. Princeton University Press.
- Barnett, M., & Duvall, R. (2005). *Power in global governance*. Cambridge University Press.
- Barnett, M., & Duvall, R. (2005). Power in international politics. *International Organization*, 59(1), 39–75.
- Bhabha, H. K. (1994). *The location of culture*. Routledge.
- Bjola, C., & Holmes, M. (Eds.). (2015). *Digital diplomacy: Theory and practice*. Routledge.
- Bull, H. (2002). *The anarchical society: A study of order in world politics* (3rd ed.). Columbia University Press.
- Bueno de Mesquita, B., Smith, A., Siverson, R. M., & Morrow, J. D. (2003). *The logic of political survival*. MIT Press.
- Buzan, B., Wæver, O., & de Wilde, J. (1998). *Security: A new framework for analysis*. Lynne Rienner.
- Byman, D., & Waxman, M. (2002). *The dynamics of coercion: American foreign policy and the limits of military might*. Cambridge University Press.

- Castells, M. (2009). *Communication power*. Oxford University Press.
- Chalmers, A. F. (2013). *What is this thing called science?* (4th ed.). Open University Press.
- Checkel, J. T. (2001). Why comply? Social learning and European identity change. *International Organization*, 55(3), 553–588.
- Choucri, N. (2012). *Cyberpolitics in international relations*. MIT Press.
- Cooper, A. F. (1997). *Niche diplomacy: Middle powers after the Cold War*. Palgrave Macmillan.
- Cox, R. W. (1981). Social forces, states and world orders: beyond international relations theory. *Millennium*, 10(2), 204-254.
- Cox, R. W., & Sinclair, T. J. (1996). *Approaches to world order*. Cambridge University Press.
- Crawford, K. (2021). *Atlas of AI: Power, politics, and the planetary costs of artificial intelligence*. Yale University Press.
- Cull, N. J. (2008). Public diplomacy: Taxonomies and histories. *The ANNALS of the American Academy of Political and Social Science*, 616(1), 31–54.
- Dahl, R. A. (1957). The concept of power. *Behavioral Science*, 2(3), 201-215.
- Doran, C. F. (1991). *Systems in crisis: New imperatives of high politics at century's end*. Cambridge University Press.
- Drezner, D. W. (2007). *All politics is global: Explaining international regulatory regimes*. Princeton University Press.
- Farrell, H., & Newman, A. L. (2019). Weaponized interdependence: How global economic networks shape state coercion. *International Security*, 44(1), 7-41.
- Fearon, J. D. (1994). Domestic political audiences and the escalation of international disputes. *American Political Science Review*, 88(3), 577–592.
- Ferguson, N. (2004). *Colossus: The price of America's empire*. Penguin Press.
- Finnemore, M. (1996). *National interests in international society*. Cornell University Press.
- Finnemore, M., & Sikkink, K. (1998). International norm dynamics and political change. *International Organization*, 52(4), 887-1061.
- Flick, U. (Ed.). (2014). *The SAGE handbook of qualitative data analysis*. Sage.
- Galeotti, M. (2019). *Russian political war: Moving beyond the hybrid*. Routledge.
- Gerasimov, V. (2016). The value of science is in the foresight (R. Coalson, Trans.). *US Army Military Review*, 23–29. (Original work published 2013 in *Military-Industrial Kurier*)
- George, A. L., & Simons, W. E. (Eds.). (1994). *The limits of coercive diplomacy* (2nd ed.). Westview Press.
- Gilpin, R. (1981). *War and change in world politics*. Cambridge University Press.
- Gramsci, A. (1971). *Selections from the prison notebooks*. International Publishers.
- Gray, C. S. (1999). *Modern strategy*. Oxford University Press.
- Gray, C. S. (2011). *Hard power and soft power: The utility of military force as an instrument of policy in the 21st century*. U.S. Army War College Press.
- Grewal, D. S. (2008). *Network power: The social dynamics of globalization*. Yale University Press.
- Hafner-Burton, E. M., Kahler, M., & Montgomery, A. H. (2009). Network analysis for international relations. *International Organization*, 63(3), 559-592.
- Hermann, M. G., & Hermann, C. F. (1989). Who makes foreign policy decisions and how: An empirical inquiry. *International Studies Quarterly*, 33(4), 361-387.
- Hirschman, A. O. (1980). *National power and the structure of foreign trade*. University of California Press. (Original work published 1945)

- Hoffman, F. G. (2007). *Conflict in the 21st century: The rise of hybrid wars*. Potomac Institute for Policy Studies.
- Hufbauer, G. C., Schott, J. J., Elliott, K. A., & Oegg, B. (2007/2009). *Economic sanctions reconsidered* (3rd ed.). Peterson Institute for International Economics.
- Hurd, I. (2007). *After anarchy: Legitimacy and power in the United Nations Security Council*. Princeton University Press.
- Ikenberry, G. J. (2001). *After victory: Institutions, strategic restraint, and the rebuilding of order after major wars*. Princeton University Press.
- Johnston, A. I. (1995). Thinking about strategic culture. *International Security*, 19(4), 32-64.
- Katzenstein, P. J. (1996). *The culture of national security: Norms and identity in world politics*. Columbia University Press.
- Keck, M. E., & Sikkink, K. (1998). *Activists beyond borders: Advocacy networks in international politics*. Cornell University Press.
- Keohane, R. O. (1984). *After hegemony: Cooperation and discord in the world political economy*. Princeton University Press.
- Keohane, R. O., & Nye, J. S. (1977). *Power and interdependence: World politics in transition*. Little, Brown.
- Kirshner, J. (1995). *Currency and coercion: The political economy of international monetary power*. Princeton University Press. <https://doi.org/10.1515/9780691222226>
- Kurlantzick, J. (2023). *Beijing's global media offensive: China's uneven campaign to influence Asia and the world*. Oxford University Press.
- Longhurst, K. (2004). *Germany and the use of force: The evolution of German security policy 1990–2003*. Manchester University Press.
- Lukes, S. (2005). *Power: A radical view* (2nd ed.). Palgrave Macmillan.
- Mahnken, T. G. (2009). U.S. strategic and organizational subcultures. In J. L. Johnson, K. M. Kartchner, & J. A. Larsen (Eds.), *Strategic culture and weapons of mass destruction: Culturally based insights into comparative national security policymaking* (pp. 69–84). Palgrave Macmillan.
- Manor, I. (2019). *The digitalization of public diplomacy*. Palgrave Macmillan.
- Manners, I. (2002). Normative power Europe: A contradiction in terms? *JCMS: Journal of Common Market Studies*, 40(2), 1–61.
- Marx, A., Rihoux, B., & Ragin, C. (2014). The origins, development, and application of Qualitative Comparative Analysis: The first 25 years. *European Political Science Review*, 6(1), 115–142.
- Mattern, J. B. (2005). Why “soft power” isn’t so soft: Representational force and the sociolinguistic construction of attraction in world politics. *Millennium*, 33(3), 583–612.
- Mearsheimer, J. J. (2001). *The tragedy of great power politics*. W. W. Norton.
- Melissen, J. (2005). *The new public diplomacy: Soft power in international relations*. Palgrave Macmillan.
- Modelski, G. (1987). *Long cycles in world politics*. University of Washington Press.
- Moravcsik, A. (1998). *The choice for Europe: Social purpose and state power from Messina to Maastricht*. Cornell University Press.
- Morgenthau, H. J. (1978). *Politics among nations: The struggle for power and peace* (5th ed.). Alfred A. Knopf.
- Nye, J. S. (2004). *Soft power: The means to success in world politics*. PublicAffairs.
- Nye, J. S. (2011). *The future of power*. PublicAffairs.
- Nye, J. S. (2017). *Cyber power*. Belfer Center, Harvard Kennedy School.
- Organski, A. F. K., & Kugler, J. (1980). *The war ledger*. University of Chicago Press.
- Owen, T. (2015). *Disruptive power: The crisis of the state in the digital age*. Oxford University Press.

- Paul, C., & Matthews, M. (2016). The Russian “Firehose of Falsehood” propaganda model: Why it might work and options to counter it. RAND Corporation.
- Putnam, R. D. (1988). Diplomacy and domestic politics: The logic of two-level games. *International Organization*, 42(3), 427-460.
- Reiter, D., & Stam, A. C. (2002). *Democracies at war*. Princeton University Press.
- Risse, T., & Sikkink, K. (1999). The socialization of international human rights norms into domestic practices: Introduction. In T. Risse, S. C. Ropp, & K. Sikkink (Eds.), *The power of human rights: International norms and domestic change* (pp. 1–38). Cambridge University Press.
- Said, E. W. (1978). *Orientalism*. Pantheon Books.
- Slaughter, A.-M. (2004). *A new world order*. Princeton University Press.
- Slaughter, A.-M. (2017). *The chessboard and the web: Strategies of connection in a networked world*. Yale University Press.
- Strange, S. (1988). *States and markets*. Pinter Publishers.
- Walker, C., & Ludwig, J. (2017). *Sharp power: Rising authoritarian influence*. National Endowment for Democracy. <https://www.ned.org/wp-content/uploads/2017/12/Sharp-Power-Rising-Authoritarian-Influence-Full-Report.pdf>
- Walker, C., & Ludwig, J. (2017, November 16). The meaning of sharp power: How authoritarian states project influence. *Foreign Affairs*. <https://www.foreignaffairs.com/articles/china/2017-11-16/meaning-sharp-power>
- Walker, C., & Ludwig, J. (Eds.). (2017). *Sharp power: Rising authoritarian influence*. National Endowment for Democracy, International Forum for Democratic Studies. <https://www.ned.org/wp-content/uploads/2017/12/Sharp-Power-Rising-Authoritarian-Influence-Full-Report.pdf>
- Walt, S. M. (1987). *The origins of alliances*. Cornell University Press.
- Waltz, K. N. (1979). *Theory of international politics*. Addison-Wesley.
- Wendt, A. (1999). *Social theory of international politics*. Cambridge University Press.
- Willig, C., & Stainton-Rogers, W. (Eds.). (2017). *The SAGE handbook of qualitative research in psychology* (2nd ed.). Sage.
- Wilson, E. J., III. (2008). Hard power, soft power, smart power. *The ANNALS of the American Academy of Political and Social Science*, 616(1), 110-124.
- Yanow, D., & Schwartz-Shea, P. (Eds.). (2014). *Interpretive research design: Concepts and processes*. Routledge.